

U Karlovcu se dogodila strašna nesreća, koja osim svoje tragičnosti u sebi nosi sliku odnosa s međunarodnom zajednicom, kakve smo sami sebi priskrbili. Paradigmatički prolazak SFOR-ova kamiona kroz crveno svjetlo na križanju u središtu grada Karlovca, njegova bezobzirnost i brzina, kojom je pokazao što misli o zakonu i o prometu u Hrvatskoj, njegov sudar s obiteljskim automobilom, i napokon činjenica što je ubio djeda I dvogodišnju unuku - ne opominje li nas sve to kako tuđincima u svojoj kući dopuštamo nedopustivo?

Ne pokazuje li to kako malo sebe poštujemo? Budući da hrvatska država nije valjano zaštitila svoje građane, svoj poredak i svoje zakone pred divljaštvom slučajnoga tuđinca, to su ljudi, što su se tu slučajno zatekli, u svojoj ogorčenosti i boli, počeli vikati na bahate strance. I tada se dogodio drugi dio paradigme, tada je, poput prakse haaškoga suda, naišlo drugo vozilo SFOR-a iz kojega su izišle osobe u odorama i, braneći ubojice, usmjerile oružje prema okupljenim hrvatskim prolaznicima. Bila je riječ o najprometnijem križanju u Karlovcu, o križanju u središtu grada.

Prije nekoliko dana izjavila je Ljerka Mintas-Hodak, ministrica za europske integracije, kako će hrvatski ulazak u međunarodne integracije ovisiti o tomu koliko se mi Hrvati promijenimo, i koliko budemo sposobni usvojiti svjetske i europske standarde. Iako je ta izjava željela kazati kako mi nismo dostatno uljudeni da bismo smjeli pristupiti nadmoćnom društvu europskih zemalja, mislim kako bismo u posve različitom tumačenju trebali prihvatiti upravo tu misao. Mi se moramo mijenjati. Mi se moramo prisjetiti samopoštivanja i sigurnosti s kojom smo krenuli u obranu tek utemeljene države. Moramo se prisjetiti kako se tada nismo stidjeli vlastite odlučnosti niti vlastita podrijetla.

Što u Hrvatskoj traže i rade međunarodne vojne postrojbe? Prisjetimo se njihove kratke povijesti. Kad je Srbija napala Hrvatsku, rat je bio iznenađujući i jeziv. Od prvoga dana hrvatske žrtve su bile strašne, a srpski način ubijanja bio je užasnijim od onoga hitlerovskog. Tada smo, nenaoružani i nepripravljeni, molili međunarodnu zajednicu za razumijevanje i pomoć. Uzdale smo se u svoju pripadnost Zapadu, koju je u istoj prigodi prije nekoliko dana i opet isticala Mintas-Hodak. Nema dvojbe kako je Hrvatska posve ravnopravnom suvlasnicom Europe i nasljednicom suvlasničkih prava u njoj. Ipak, nismo tada bili dobili ni pomoć ni sućut. Dobili smo zabranu uvoza oružja, iako ga ni do tada nismo uopće imali. Kad smo poslije okrutno ubijani, dobili smo tek prva mjesta u televizijskim dnevnicima, i to kao neko grozno mjesto, gdje se ne zna tko koga ubija. Kad smo zatim potajice uvozili oružje, ne bismo li se obranili, prozivali su nas kao militariste. Kad smo uzastopno tražili da nam pomognu vojno, da nam pošalju postrojbe koje će nam, kao dijelu uljudenoga Zapada, pomoći, dobivali smo cinične smiješke iz raskošnih zgrada svjetske administracije, i "teške pregovore", koji moraju prethoditi odluci.

Nikakvu pomoć nismo dobili. Kad smo napokon poslije godine dana uspjeli skupiti dosta vlastite snage i obraniti komadić vlastita doma, tad je odluka donesena hitro i žurno, nisu više bili potrebni nikakvi pregovori ni dogovori. Vojne postrojbe bile su učas ovdje, gdje ih više nismo željeli ni

Maja Freundlich

trebali, a došle su postaviti se - protiv nas. Došle su obraniti ubojice.

Četiri godine držale su te međunarodne postrojbe hrvatsko tlo pod okupacijom, Štitile na tom području srpske okupatore, štitile prostor što su nam ga ovi oteli, štitile srpsku pljačku i same u njoj sudjelovale, štitile nastavak uništavanja, i smatrale kako je to siguran posao za dulje vrijeme. Napokon smo 1995. oslobodili najveći dio svojega zaposjednutoga ozemlja, a tri godine poslije ipak ušli i u Podunavlje. Kad sve to zbrojimo nije li doba za pitanje "Zašto bismo više podnosili tuđinske vojne postrojbe?"

Tvrđnja kako je popuštanje odraz političke lukavosti, pokazuje kratkovidnost, a često i nenaobraženost onoga koji je izriče. Popustljivost, kao načelo koje se primjenjuje nekritički, znači zanemarivanje političkoga probitka. Onoga vlastita ili vlastite političke zajednice. Političar, kojemu se popustljivost čini neprijepornim dokazom političke lukavosti, taj ne poznaje političku povijest čovječanstva, pa ni Europe, u koju se zaklinje. Popustljivost ne pretpostavlja samopoštivanje, nego trajnu pripravnost na spuštanje glave i koljena. A tek na samopoštivanju može se temeljiti zadovoljna ljudska zajednica.

Ako nemamo u sebi toliko samopoštivanja da prekinemo nepotrebnu suradnju s SFOR-om i sudištem u Haagu, kako bismo u sebi pronašli dosta samopoštivanja da unutar države stvorimo uredne građanske odnose? Odnosi, koji će svakom građaninu jamčiti sigurnost, zaslužno mjesto i zasluženi društveni položaj, moraju se temeljiti na građanima koji su svjesni vlastite vrijednosti, i na građanima koji od svoje okoline očekuju poštivanje. Onaj tko od drugih očekuje zaslužno poštivanje, može biti samo onaj tko sam sebe poštuje.

Već smo odavno, na mnoge drske i nerazumne poteze američkih vlasti, koji su bili na štetu Hrvatske, ili na nepristojne postupke američkoga veleposlanika, trebali prosvjedovati oštro. I kao država i kao građani. Već smo trebali prekinuti suradnju s Haagom, i suradnju s SFOR-om. Već smo trebali zaštititi sudbinu Hrvata na hrvatskim prostorima u Bosni i Hercegovini, i po cijenu navodnih sankcija, pod kojima se ionako nalazimo. Moramo se odviknuti trpljenja tuđe drskosti, i moramo se odviknuti pogubne povijesne navike hrvatske šutnje. To je ta promjena naših običaja, to je dosezanje svjetskih standarda.

Pristupanje međunarodnim integracijama nije ništa drugo do li, za nekoliko stotina naših činovnika, mogućnost pristupanja poslovima u tim integracijama. Ali, naše pristupanje svjetskim običajima, značilo bi napokon pokazivanje istinske suverenosti i istinskoga samopoštivanja. Pokušajte se u Njemačkoj, ili uostalom u Kanadi, zemlji iz koje dolaze ove nedavne karlovačke ubojice, provesti kroz crveno svjetlo na križanju. Pokušajte se u Kanadu dovesti na hrvatskom vojnom oklopnom vozilu. Smiješno, zar ne? Ne bi li Kanada odmah pomislila kako ste vi, u svojem vojnom vozilu imali zlih namjera, kako ste pokušali agresiju na Kanadu, i kako samom tom vožnjom rušite autoritet kanadske vojske i policije? Zašto bi onda bilo normalno da se kanadska vojna vozila voze po Hrvatskoj? Zašto bi bilo nama prihvatljivo da prolaze kroz

• Nastavak na strani 27

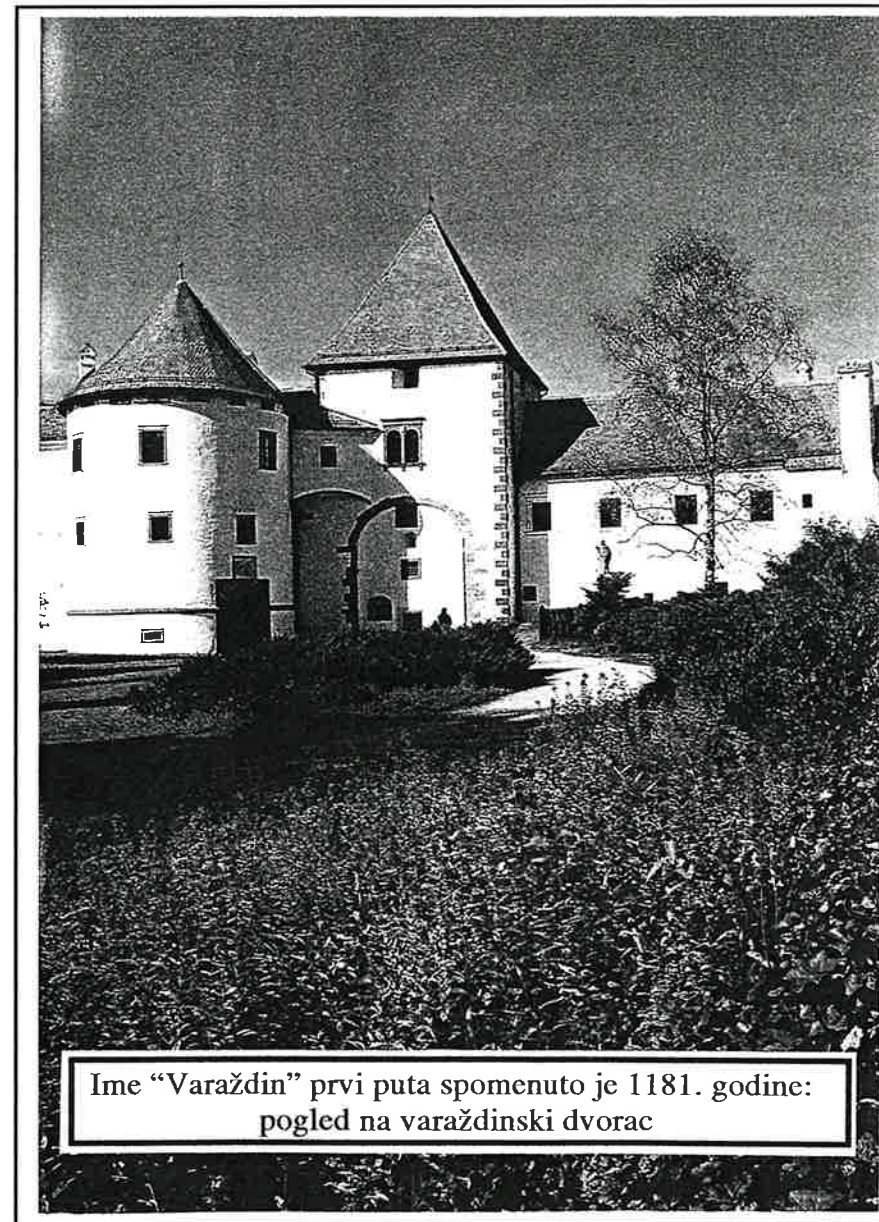

Hrvatska ISKRA

Kanadsko - Hrvatski Vjesnik • Canadian Croatian Journal
(bivši "CIRKULAR" za Toronto i okolicu)

U OVOM BROJU :

- Urednica piše 2
- Vijesti iz Toronta 3
- Vijesti iz Hrvatske 4
- Vijesti na Engleskom 5
- Hina 6
- Iz Tiska 7 - 14
- Mojim očima 15
- Dogadaji iz zajednice 16-17
- Lijepa Naša 18-22
- Zdravlje 23
- Dopisi Čitatelja 24-25
- Svaštice 26
- Šport 27
- Motrišta 28

Ime "Varaždin" prvi puta spomenuto je 1181. godine: pogled na varaždinski dvorac

Hrvatska

ISKRA

(Bivši "CIRKULAR" za
Toronto i okolicu
Kanadsko - Hrvatski Vjesnik
Canadian Croatian Journal

Izlazi dva puta mjesečno

Editor-in Chief
Glavni Urednik :

Valentina Krčmar

Technical Director:
Slavko Butković

Address • Adresa :
1137 Centre Street
Thornhill, Ontario
L4J 3M6

Telephone • Telefon :
(905) 738 - 0053
Fax :
(905) 738 - 9221

Yearly Subscription - Godišnja
Pretplata :
\$50.00

Subscription to "ISKRA" can be
deposited at any of the Croatian
Credit Unions, account No. 274 - 2403
or directly, to the Editor-in-Chief.

Pretplata na "ISKRU" može se
učiniti kod Glavnog Urednika ili u
bilo kojoj Hrvatskoj Kreditnoj
Zadruzi pod brojem 274 - 2403.

Advertising rates :
Full page - \$750.00 per year
½ page - \$400.00 per year
¼ page - \$200.00 per year
1/8 page (bus. card) - \$100.00 per year
Advertising is payable in advance.
Oglasi :
Cijela stranica - \$750.00 godišnje
½ stranice - \$400.00 godišnje
¼ stranice - \$200.00 godišnje
1/8 stranice (posjetnica) - \$100.00
godišnje
Oglasi se plaćaju unaprijed.

Strana 2

Urednica
piše:

Dragi čitatelji,
Prije svega - kako Vam se sviđa naša "nova haljina"? Od danas, jedan broj HRVATSKE ISKRE bit će u crvenoj, a drugi u plavoj boji, jer su nam se tužili neki da se ne može vidjeti kad je izašao novi broj !?!. Nisam baš sigurna da je to tako - jer smatram da je to jednostavno, pogledaš novi primjerak - pa to je broj 28, kojeg do sada nisam vidio - i kupiš. Vrlo jednostavno! No, bilo kako bilo, mi od sada izlazimo u dvije različite boje. Jasno, i dalje sanjamo o naslovnoj stranici u bojama, koje samo Hrvatska ima - ali, strpite se malo - bit će i to jednog lijepog dana.

Više puta sam rekla da je naš hrvatski jezik prelijep, obiluje prekrasnim riječima, složenicama, deminutivima, mekoćom glasa kad izgovarate izvjesne riječi. Jedna od takvih riječi za mene je "barba". Kad pomislim na barbu, onda mislim na nasmijanog, starijeg čovjeka, dobrog i toplog kao najtopliji ljetni dan negdje na našem Jadranu, koji sjedi negdje kraj mora, ispija svoju bevandu i iz njega isijava dobrota! Nažalost neki koriste to prelijepo ime "barba" za ružne stvari, pa molim "Barba Juru" - anonimnog čovjeka iz naše zajednice, koji mi je poslao vrlo ružno pismo - neka ne upotrebljava lijepo ime za ružne stvari.

I, opet moj dragi prijatelj kaže da je vrijeme da se napravi urednički kolegij! Ja mislim da sam do sada već nekoliko puta to ponovila, što činim i sada, pa Vi, koji ste zainteresirani za rad u HRVATSKOJ ISKRI, javite se - zajedno ćemo mnogo više i bolje.

Nenadano nas je napustio vlč. Ivica Golec, miran, samozatajan čovjek, koji se je vrlo rijetko isticao - a toliko je dao za svoje dvije župe gdje je radio - Našu Gospu Kraljicu Hrvata i župu Hrvatskih Mučenika. Nedostajat će nam njegov smjeh, riječ, ljubeznost - a vlč. Golcu - hvala na svemu, ostat ćete nam vječno u srcima!

Imali smo, kako znate, u kratkoj posjeti i našeg umirovljenog župnika vlč. Gjurana. I svemu dođe kraj, pa se tako i vlč. Gjuran oprostio s nama pred par dana. Bila sam na sv. misi koju je održao prošle nedjelje, na Stepinčevo, i moram vam reći - izgledalo je kao da se opet oprašta od nas, jedva je zadržavao emocije. U propovijedi je govorio o našem blaženiku kardinalu Alojziju Stepincu, i spomenuo je da se članak, koji je on napisao o njemu nalazi u HRVATSKOJ ISKRI. Vlč. Gjuran je uvijek pomagao nama u uredništvu, od prvog dana do danas - i velika mu hvala na svemu. Posebno hvala da nas je spomenuo pred toliko ljudi, jer kako mi neki kažu - oupće nisu čuli za HRVATSKU ISKRU!?

Ovaj broj obiluje člancima iz hrvatskog tiska, pišemo o najnovijim događajima u Domovini. Pred neko vrijeme napustio nas je veliki borac za Hrvatsku, general Daidža - njegova djela ostati će zapisana u knjigama kad će se pisati o velikanima Hrvatske. Pišemo vam i o karlovačkoj tragediji, posebno vas upozoravamo na "Motrišta" - članak Maje Freundlich o toj zaista nevjerojatnoj situaciji. Članaka ima previše da sve spomenemo, pa ćemo navesti samo par: Majka prepoznala i drugog mrtvog sina (u Vukovaru), Potresna pisma o stradanju civila nakon II. svjetskog rata, o erdutskom bunaru i žrtvama u njemu, o peacemakerima i kako provode svoje slobodno vrijeme, o knjizi "Black hand over Europe", o hrvatskom nakitu, o pjesmi "Ima li nade za nas", dopisi iz zajednice, događaji u Torontu i okolini - svega pomalo za razne ukuse.

Javlajte nam se dopisima, potpišite ih i mi ćemo ih tiskati. U stvari, tiskati ćemo sve što je pisano s dobrom namjerom, ali ne onakva pisma kao što je "pismo barba Jure", čak i da je potpisano

Valentina

ŠPORT

Talenata uvijek ima, no bez velikog rada ne postaje se igrač Govori Andro Kego, bivši košarkaš "Cibone", sada pomoćnik ministra športa i prosvjete

- Pijete li kavu?
- Vrlo rijetko. Svaki put kad ju popijem skoro se pokajem.
- Kako ste se snašli na novoj funkciji?
- Mogu reći da me prošle godine iznenadio poziv iz Ministra prosvjete i športa da preuzmem Upravu za šport i tehničku kulturu. No, ubrzo sam pohvatao konce i suočio se s izazovom koji nosi svaki novi posao.
- Što ste po struci?
- Diplomirani ekonomist. Fakultet sam završio još dok sam aktivno igrao košarku u Ciboni i državnoj reprezentaciji.
- Kako ste uspjeli uskladiti obveze vrhunskog športaša i polaganje ispita?
- Obveze vrhunskih športaša izuzetno su velike, prije svega naporene. No, većina košarkaša iz moje generacije završila je fakultet. Mi smo jednostavno "furali" na intelektualni stil, iako smo bili vrhunski športaši.
- Danas neki od mladih igrača ne stignu završiti ni srednju školu, a već hoće u NBA ligu.
- Oni će odlaskom u NBA ligu postati bolji igrači, ali što u slučaju da ne uspiju ili se ozlijede? U moje vrijeme NBA liga bila je predaleko i trebalo se na drugi način pripremiti za nastavak karijere, nakon što završi njen športski dio.
- Hrvatska košarka je spala na niske grane. Kako to tumačite?
- Nije moje da sudim, ali mogu reći da nakon završetka športske karijere za mene nije bilo mjesta u "Ciboni". Htio sam raditi s mladim košarkašima, budućim igračima, ali nisam dobio priliku.
- Ipak, u čemu je problem?
- Ne tako davno, svaki igrač viši od dva metra bio je na pragu reprezentacije jer nije bilo visokih igrača. No talenata uvijek ima, ali nitko bez velikog rada nije postao i veliki igrač.
- Koliko je vrhunski šport opasan po zdravlje?
- Mogućnost ozljede uvijek postoji. Prije svega, radi se o izuzetnim tjelesnim naporima a postoji i stalni fizički kontakt. Na sreću, ja još uvijek ne osjećam neke veće posljedice, ali možda za 10 godina neću moći normalno ni hodati.
- U bivšoj Jugoslaviji bilo je i "vrućih terena" na kojima je bilo važno sačuvati živu glavu. Kako ste podnosili nešportske ispađe?
- Bilo je svega i svačega. U Srbiji su takvi tereni bili Čačak, Valjevo, Beograd, ali i kod nas je bilo utakmica tzv. visokog rizika, primjerice u Zadru i Splitu.

- Nastavak sa strane 28

crveno i ubijaju ljude? Zašto bismo prihvaćali da krše naše zakone i ne poštuju našu policiju? Zašto mi sami ne poštuju te zakone i tu vlastitu policiju dostatno pa da I došljake naučimo redu? To znači biti samostalnim, suverenim, demokratom.

Poštivanje zakona i reda prvi je od građanskih običaja. To je prvi od uvjeta demokracije. Tek poštujući sebe i drugoga, tek poštujući zakone što smo ih zajedno stvorili, možemo jedni drugima osigurati ugodan život u blagostanju. Tek u društvu, u kojemu će biti posve nemoguće da se nekakav kanadski razbojnik vozi po Hrvatskoj u vojnom vozilu, tek u društvu koje toliko drži do sebe postat će nemogućom i pojava takvih poslovnih običaja kakvima su se u svojem poslovanju služili Kutle i Pavić, ili koji drugi od hrvatskih "poslovnih velikanaka".

Koje su vam utakmice bile teže za igranje, "velike" ili "male"?
- Teže su mi bile tzv. "male" utakmice. Kod njih se puno teže motivirati za kvalitetnu igru. Morate znati da veliki igrači lakše igraju velike utakmice.

- Kao dugogodišnji kapetan "Cibone" nikad na terenu niste prosvjedovali. Zašto?
- Na vrijeme sam shvatio: kad sudac jednom nešto "svira" njegova je uvijek zadnja. Svojom prosvjedom mogu samo naškoditi sebi, ali i ekipi. To mi nije trebalo.
- Koliko je važan momčadski duh u kolektivnom športu?
- On je neprocjenjiv. Primjerice, mi u "Ciboni" bili smo klapa. Ako smo na gostovanjima imali vremena otići u kino, nikad nas nije išlo manje od šest-sedam. Ostali su znali ostati u hotelu i pripremati ispite.
- Je li na putu između aerodroma, hotela, dvorane i natrag bilo vremena za upoznavanje svijeta?
- Bilo je. Bavljenje vrhunskim športom pruža divnu priliku da čovjek vidi neka mjesta na koja bi teško otišao sam. Na pripremim turnirima od dva tri tjedna, uvijek se našlo vremena da se nešto vidi i upozna.
- Nakon prestanka aktivnog igranja košarke niste se zapustili. Kako danas održavate kondiciju?
- Tu i tamo pomalo potrčim, a još uvijek igram košarku rekreativno, sa svojim veteranima. Osim toga, moj otac ima osamdeset godina, ali nema viška kilograma.
- Kakva je situacija sa školskim športom? Imamo li dobru bazu?
- Imamo 1200 školskih športskih klubova, ali nedostaje nam više športskih objekata za bazične športove. No, mogu reći da se upravo gradi 40 školskih športskih dvorana...
- Najavljena je skora rekonstrukcija Vlade. Hoće li prosvjeta i šport ostati u jednom ministarstvu?
- Zasad mogu reći samo to, da će to uskoro biti poznato. Ne bih prije toga htio izjašnjavati.
- Prilično diplomatski odgovor. Važete li i inače svaku riječ prije nego što je izgovorite?
- Ne znam. No, po horoskopu sam - vaga.
- Imate li hobi, koji je čekao da završite športsku karijeru?
- Lov i ribolov. Najviše volim loviti divlje svinje. Ne toliko zbog lova, koliko zbog mogućnosti da budem na svježem zraku i pješačim i do 20 kilometara. (Marinko Petković, Vjesnik. 10. 02.99)

Tek u društvu u kojemu će hrvatski građanin biti zaštićen u vlastitu domu, bit će nemoguće da ljudi dobivaju otkaze, ili da na mjesto glavnoga upravitelja Globus grupe bude doveden Amerikanac, umjesto sposobnoga Hrvata, ili da polovicu medijskoga carstva, kakvo je Europapress Holding, jednostavno kupe neki Nijemci, koji od danas mogu diktirati što će Hrvati čitati i što će Hrvati misliti. Hrvatska i Hrvati moraju napokon misliti o sebi, i sebi graditi budućnost. Budućnost ne može biti temeljena na pljuvanju po svemu postojećem, nego na zajedničkoj izgradnji. Budućnost uistinu moramo graditi, u njoj doista moramo raditi, jer nitko nam ništa neće darovati. Budućnost se temelji na našoj marljivosti i samopoštivanju.

Strana 27

SWAŠTICE

Međimursko vinogorje:

Franjo Lovrec, Sv. Urban 133

Ako želite sve imati "u rukama", a to je čistoća u tonu i sortnost vina, to možete postići jedino perfekcionističkim pristupom vinogradu, a posebice podrumu, kaže jedan od najpoznatijih vinogradara i podrumara Međimurja prof. Franjo Lovrec.

Ono što profesor Lovrec radi u svojem vinogradu kadkad je slično borbi s vjetrenjačama, no, smatra on, samo na takav način, dugoročno gledano, možemo stvoriti kulturu vina. Kvaliteta vina stvara se u vinogradu, a u njegovim vinogradima, zasadenim prema švicarskom modelu jednostrukog guyoa, teži se dobivanju kvalitete opterećivanjem trsa sa svega 1 do 1,5 kilogram grožđa.

U njegovim vinogradima su nasadi chardonnaya, sivoga pinota, rajnskoga rizlinga, graševine, sauvignona i traminca. Dvije posljednje sorte u berbi će biti prvi put ove godine. Možda ponajbolje pristup profesora Lovreca, ali i njegove supruge Ljiljane te sina Krešimira i kćerke Jasne, proizvodnji kvalitetnih i vrhunskih vina ilustrira jedno razmišljanje i ponašanje. Godina 1997. dala je berbu kojoj je priroda obilno podarila završni "šlif" savršenstva, time se dobiva

SLJEME SKUPLJE OD AUSTRIJE?

Koliko treba izdvojiti za tjedan dana boravka na Sljemenu? Ako se zbroji da cijena solidnog doručka ne premašuje 20 kuna, cijena ručka (koji ne podrazumijeva samo porciju graha s kobasicom) - 30 kuna te da za noćenje u prosječnom planinarskom domu (primjerice, "Puntijarka") po osobi valja izdvojiti 50 kuna, moguće je doći do zaključka da je cijena ponude najomiljenijeg i najhvaljenijeg zagrebačkog izletišta poprilično niska. Naravno, ako se iz toga izdvoji hotel "Tomislavov dom", kao najreprezentativnije, ali i najskuplje mjesto na Medvednici. Tu je, naime, za noćenje u apartmanu potrebno izdvojiti 500 kuna, zbog čega boravak u popularnom Tomislavcu među izletnicima već slovi kao - luksuz! Unatoč tomu, interes je ogroman, kako za hotel s tri zvjezdice, tako i za manje planinarske domove, jer svi su oni gotovo svakoga vikenda popunjeni.

No, nešto ipak ne valja. Kao dokaz može poslužiti sljemenski hotel s jednom zvjezdicom "Hunjka". Osim noćenja u "normalnim" sobama, za koje valja izbrojati između 140 do 220 kuna, hotel pruža mogućnost noćenja i u Ruhekovoj sobi - prostoru za koji mnogi kažu da u njemu nikada i ni pod kojim uvjetom ne bi proveli noć. Ruhekova soba podsjeća, naime, na zagrebačka prenoćišta (iako je mnogo čišća i urednija), pa za jedan od ukupno 34 porredana ležaja, valja izdvojiti jeftinih - 50 kuna. Sličan primjer, bilo s ponudom hrane ili smještajem, može se naći u svakom od planinarskih domova.

Iako se ista priča o ponudi cijena i usluga u sljemenskim planinarskim domovima ponavlja iz godine u godinu, čini se

prepoznatljiva sortnost vina izražena bogatstvom aroma koje su, pak, dokaz umijeća u podrumu. Postoje, kaže Lovrec, vina, dobra vina i školovana vina. Nastojimo proizvesti školovana vina. Dakle, ne vino za opijanje već za opajanje.

Nije zanemariva ni turistička ni edukativna komponenta. Na imanju priređuju razne degustacije i seminare naziva "Upoznajmo vino", a u planu su i predavanja, temeljitija za sve one koji o vinima žele znati više. Jer, kako se kaže, kad se otvara butelja treba postaviti vrlo mnogo pitanja, a ne oslanjati se jedino na analize i sastav. One su dio vinske kulture, ali nikako nisu sve..

Prema uzoru na njemačke i slovenske vinare prof. Lovrec je za svoja vina sastavio vlastiti kotač vinskih aroma. Budući da taj kraj, šire gledano, spada u sjevernu vinogradarsku zonu, kao i vinogorja spomenutih zemalja, u tim se vinima mogu najbolje positičiti prepoznatljive sorte voćno-cvjetne arome. Boris Kronast, Jutarnji list,

Nova izreka u Hrvatskoj:bezobrazan si kao Međunarodna zajednica!

I jedan (vrlo stari) vic:

Razgovara Tito sa svojom slikom na zidu: "Što misliš, da dođe do preokreta, što bi nam se dogodilo?" Slika odgovara: "Ništa! Mene bi samo skinuli, a Tebe objesili."

da se na Sljemenu, barem ne skoro, ništa neće promijeniti. Ljubitelji Zagrebačke gore i dalje će dolaziti, prespavati vikend i odlaziti. A sljedeći put kad se već iz naviknute ljubavi vrate, znaju da će ih dočekati isto - ako ne dvokrevetna soba, onda tridesetčetverokrevetna; ako ne grah s kobasicom, onda "obični" grah... I sve to, već godinama, bez ikakve promjene, a kamoli iznenađenja. (Mirela Lilck, Vjesnik 2.02.99)

• Nastavak sa strane 14

proračun? Ili, pogledajte taj glupi novi zakon o robovima. Tko će još investirati kad se robove mora osloboditi svakih sedam godina?"

"Navodno Aaron sprema novi zakon za oporezovanje zlata", prošaptao je Pinki."To će nas dokrajčiti."

"Htio bih znati što je to Mojsije postigao gore na brdu," promrmljao je dr. Salomon.

Johanan se počeošao po bradi, njegov je glas zvučao zavjerenički.

"Ukopčajte radio Kairo, "rekao je on."Kruže glasine da će nam se omogućiti povratak. Ja svakako još ne znam ništa konkretno. Faraon, navodno, ustraje na tome da se pobiju naši prvorođeni, ali inače nam obećava humani postupak, organizirani rad i osiguranu opskrbu... Naravno Mojsiju bi morali izručiti..."

Točno u tom trenutku dogodilo se da je Mojsije iz ruku Gospodina primio ploče sa deset zapovijedi.

Preveo s njemačkog: V. Benković

**PREDBILJEŽITE SE NA
HRVATSKU ISKRU....**

Vijesti iz Toronta i Okolice

ALMAE MATRIS CROATICAE ALUMNI obavještava sve čitatelje HRVATSKE ISKRE da u mjesecu travnju imamo dragog gosta, koji će biti interesantan za cijelu zajednicu: dolazi nam u posjet novinarka Maja Freundlich. Danas Vam donosimo jedan njen napis o tragediji u Karlovcu, i taj članak predstaviti će Vam Maju Freundlich, novinarku, koja duboko razumije Hrvatsku. Maja Freundlich je vrlo otvoren novinar, žena, koja koji bi Vam mogla odgovoriti na sva pitanja koja imate, a do danas Vam nisu odgovorena. AMCA organizira večeru i razgovor s Majom Freundlich 24. 4. ove godine u Župi Naše Gospe Kraljice Hrvata. Za karte se obratite svim članovima Upravnog Odbora AMCA-e, kao i uredništvu HRVATSKE ISKRE

Aconcagua peak takes five more lives, Feb. 3/99

"Croat Zlatibor Prčin, 42 and Milan Palov, 30, a Chech mountaineer died yesterday in separate mishaps on 6959 m near Aconcagua's 7000 elevation being the fourth and the fifth fatality this season. With more than 3,000 climbing permits sold so far (?) the mountain is an attraction point for masses of mountain lovers. At the moment there are at least 300 andinists (alpinists) milling around the base camp "Plaza del mulas" to prepare for the climb by trying to acclimatize themselves as to be able to reach the summit after a few days. Unfortunately many will perish. Presently, to the chronicle of fatalities a Croat and a Chech are added.

A long walk: Quoting Pablo Perello, the provincial park director, a Chech andinist reported that his partner Milan Palov was in bad shape inside his tent. A lung endema he suffered made it necessary for the rescuing rangers to (virtually) carry the victim on their shoulders, at 8 p.m. down to a shelter, where they met another rescue group. A doctor gave first aid but, unfortunately, the man died.

Shelter Canaleta: Soon after the news came that Zlatibor Prčin, a Croat climber, died near the summit, not far from the location where a Japanese andinist lost his life. The Croat's body, due to inaccessible location and heavy snowfall, has not been recovered. He was the leader of an eight-man group that was not successful in their quest; seven of them returned to the base camp; Zlatibor's body remained in a base wall shelter near the peak; the group will try to evacuate the body as soon as the weather improves. According to statements given the leader decided to attack the peak by himself, but it turned fatal. The snow accumulation was reportedly, 1.5 deep. Strong wind and the unfamiliar terrain aggravated the conditions.

Mirko Brkljačić, Mendoza, Argentina

Vraćate li se u Hrvatsku:

Starijim osobama koje se žele vratiti u Hrvatsku i živjeti na našem lijepom Jadranu nudimo apartment, odnosno kuću u Lovranu u Istru na korištenje. Kuća s parkiralištem je u samom centru grada, prekrasan pogled na more, a plaža je udaljeno samo 150 metara od kuće. Za ostale pojedinosti nazovite telefonski broj (905) 664-1003 i pitajte za Frenka.

Vič. Ivan Golec

(17.rujna. 1947 - 10.veljače.1999)

Svatko zaslužuje riječ-dvije na svom odlasku iz naše sredine. Pogotovo vič. Ivica Golec, koji je umro u srijedu 10. veljače 1999. godine u 17 sati. Kako je tiho živio, tako nas je i napustio. Čitajući knjigu, jednostavno mu je srce prestalo raditi i vrijeme se zaustavilo. Sve skupa došlo je naglo i prebrzo. Tek je odživio 52 godine, i vrijedno bi bilo da je čuvao sebe za život kojem se posvetio, a koji je značio žrtvu i davanje. Davao je drugima ... u ime svojeg poziva kojeg je prošle godine proslavio, 25. godišnjica svećeničkog djelovanja, od čega je najveći dio vremena sproveo među nama. Sjećati ću ga se kao jedinog svećenika koji je strastveno čitao sve u svezi Hrvatske. Pratio je emigrantski tisak, makar se nije uvijek slagao, pogotovo s nekim čvrstim postavkama koja je emigracija uzimala kao naš kategorički cilj. U vremenu velikih promjena, od 1989. godine, bio je tihi zagovornik hrvatske slobode, demokracije i nezavisnosti, makar se moglo naslutiti da je to želio svim srcem i od prije. U praćenju vijesti bio je neumoran, uvijek uperenog pogleda na televizijskom ekranu, s cigaretom, koja mu je stvarala poteškoće, a koje se nije htio odreći.

Na duhovnom polju, sakupljao je dobrotom svog srca. Rekao bi mi "prestani razbijati glavu svojim razmišljanjima, predaj se Bogu kao dijete. Dijete koje vjeruje bez rezerve". Neumoran prijatelj ljudi, mislim da je najljepše trenutke doživljavao u ispovjedaonici gdje je nastupao kao pravi duhovni medlj u traženju oprosta za grijeha. Bio je dobar, strpljiv, iako u trenucima malo previše napet, što je više bilo odraz nekih zdravstvenih problema koje je vukao iz godine u godinu. No, i ta napetost popuštala bi pred humorom situacije, znao bi reći: "Evo njega, opet se moramo svaditi!" I tako bismo raspravljali o svemu i svačemu, zapravo, najviše o određenim političkim situacijama, gdje je imao svoje mišljenje, uvijek potkrepljujući misli s primjerima.

Nije se volio isticati. Volio je samozatajno prolaziti središtem pozornosti, uvijek u hodu, uvijek obavljajući posao nekog scenarija koji se odvijao pred javnošću. U tom prolazu nije zaboravljao svoje vjernike, časne sestre i svog starijeg kolegu, župnika vič. Ivicu Kecerina, s kojim se je slagao i gdje se je primjećivalo obostrano poštovanje i bratska ljubav.

Ivica nas je napustio. Nedostajat će nam. Bio je na strani dobra, i tako je uvijek nastupao. Posebno je izrazio želju, da želi biti pokopan u rodnoj Koprivnici.

Neka mu bude lahka hrvatska zemljica!

(D.G.)

Sveučilište u Torontu
Odsjek za slavenske jezike i književnost
Odjela za kroatistiku
organizira

STRUČNI SEMINAR

za nastavnike hrvatskoga jezika
Toronta i okolice

u osnovnim i srednjim školama
u subotu 20. veljače 1999, u 14 sati
u srednjoj školi "Don Bosco" (Toronto)

Predavači: Prof. Ralph Bogert (UoF)
Prof. dr. Vinko Grubišić
Prof. Jasna Šego

Vijesti iz Hrvatske

Pripremila: Valentina Krčmar

BISKUPI UPOZORAVAJU NA ISELJAVANJE HRVATA IZ BIH

Zagreb, 29.01, Predsjednik Hrvatske biskupske konferencije, zagrebački nadbiskup Bozanić, i predsjednik Biskupske konferencije BiH, sarajevski nadbiskup kardinal Vinko Puljić, supotpisnici su izjave za javnost sa zajedničkog zasjedanja HBK-a i BKBIH-a. Zasjedanje je održano 25. siječnja u Nadbiskupskom dvoru u Zagrebu. "Raspravljajući o središnjoj temi susreta, biskupi iz BiH upoznali su biskupe iz Hrvatske s teškim stanjem Katoličke crkve u toj zemlji. Umjesto očekivanog procesa povratka prognanika i izbjeglica zbog političkih, gospodarskih i sigurnosnih razloga mnogi vjernici koji su izdržali sve strahote rata prisiljavaju se na sustavno iseljavanje", rečeno je u izjavi. Zato traže od predstavnika međunarodne zajednice da pomognu ostatak i povratak svih prognanih. "Od predstavnika hrvatskog naroda u BiH biskupi traže da zbog budućnosti hrvatskoga naroda u cjelini i u skladu s preuzetim obvezama, štite opstojanost Hrvata u svim djelovima zemlje. Sve strukture života u Hrvatskoj pozivaju se da ih u tome pomažu."

UMRO GENERAL DAIDŽA

Zagreb, 31.01. U Zagrebu je u nedjelju, nakon duge i teške bolesti, umro Mate Sarlija Daidža

Pokojni general Daidža rođen je 15. ožujka 1929. u Cavtatu, Konavle. Po završetku Drugog svjetskog rata i dolasku komunističkih vlasti emigrirao je u inozemstvo gdje je aktivno nastavio s radom na očuvanju hrvatske državotvorne svijesti. Stvaranjem samostalne i suverene hrvatske države, na poziv Predsjednika Republike vratio se u domovinu te se kao dragovoljac uključio u postrojbe Hrvatske vojske. Tijekom ožujka 1992. postaje zapovjednikom pukovnije "Kralj Tomislav" s kojom je prošao sva

ratišta diljem Hrvatske, a posebno se istaknuo u vojnim operacijama na jugu Hrvatske. Za iznimne vojne zasluge predsjednik Republike dr. Franjo Tuđman promaknuo ga je u čin general bojnika Hrvatske vojske. Zbog svojeg osvjedočenog domoljublja i iskazane hrabrosti general Daidža odlikovan je: Redom kneza Domagoja s ogrlicom, Redom bana Jelačića, Redom Ante Starčevića, Redom hrvatskog trolista, Redom hrvatskog pletera, Spomenicom Domovinskog rata, Spomenicom domovinske zahvalnosti te medaljom Iznimni pothvati.

HAAG POKUŠAVA KRIMINALIZIRATI DOMOVINSKI RAT

Zagreb, 4. veljače, Na dnevnom redu Zastupničkog doma Hrvatskoga državnog sabora vodila se objedinjena rasprava o Vladinom izvješću o suradnji s Haaškim sudom, zatim o HDZ-ovu prijedlogu za raspravu na tu temu, te o HSP-ovom prijedlogu rezolucije o stanju odnosa Republike Hrvatske i Haaškog suda.

U svom je izlaganju Šeks istaknuo kako postoji namjera Haaškog suda da kriminalizira Domovinski rat, te da haaški istražitelji prikupljaju dokaze kako bi po zapovijednoj odgovornosti mogli teretiti vojne zapovjednike, čak i državni vrh, pa i samoga predsjednika Republike Hrvatske. Osim toga, Hrvatsku se nastoji prikazati kao okupacijsku silu koja je izvršila agresiju na BiH, a politiziraju se i optužnice protiv Tute i Štele. To je bilo dovoljno da stranke oporbene šestorice traže od Šeksa da te tvrdnje podkrijepi konkretnim dokumentima. Polemiku je nastojao najprije smiriti Šeks naglasivši da raspolaže dokumentima koji su i inače dostupni javnosti, a ostalo su njegovi vrijednosni sudovi. U stanci zastupnici su ipak dobili optužnice za Štelu i Tutu pa je rasprava o suradnji s Haaškim sudom nastavljena. (Vjesnik)

U TEŠKOJ PROMETNOJ NESREĆI STRADALA ZAGREBAČKA DJECA

Karlovac, 4. veljače, Sedamnaestero djece je lakše i teže ozlijeđeno u sudaru kamiona ogulinske i autobusa zagrebačke registracije, koji se dogodio u četvrtak u 10 sati nedaleko od Generalskog Stola, na cesti Duga Resa - Josipdol. U autobusu je bilo 55 djece iz zagrebačkih dječjih vrtića "Matija

Gubec", i "Vjeverica" te iz Osnovne škole "Ivana Gorana Kovačića", koja su krenula na zimovanje na Bjelolasici. Vozač teretnog kamiona ušavši u desni nepregledan zavoj, prešao je na suprotni dio kolnika i bočnom stranom udario u autobus kojiji je dolazio iz suprotnog smjera. Od siline udarca autobus je sletio i prevrnuo se na desnu stranu izvan ceste. (Vjesnik)

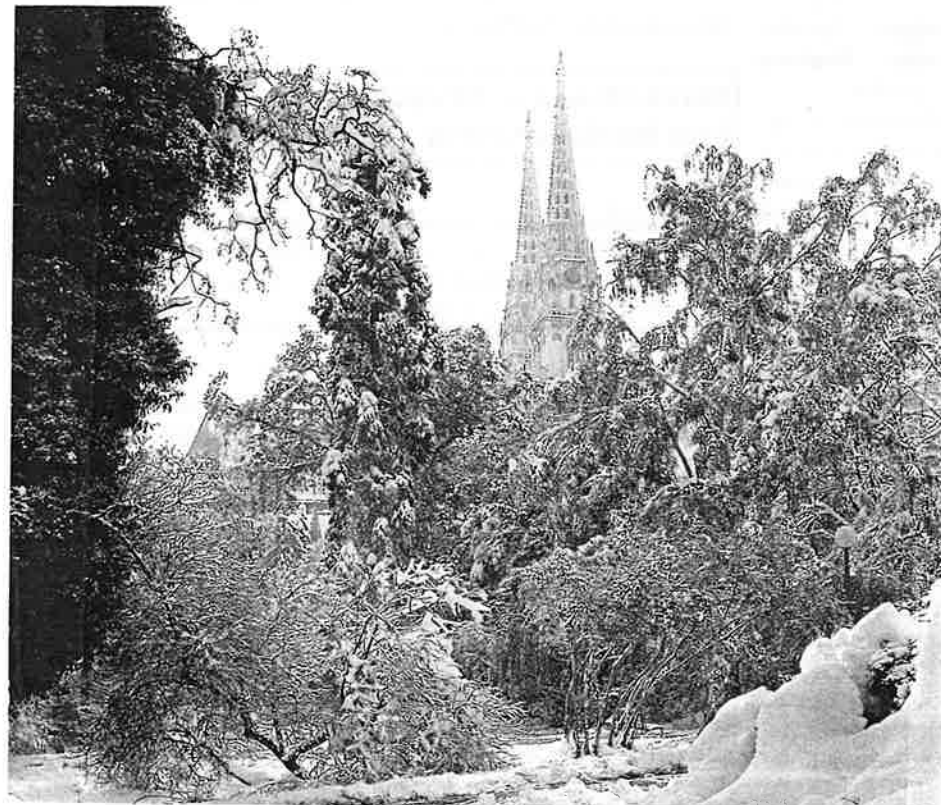
OSNOVANA AMERIČKA TRGOVINSKA KOMORA U HRVATSKOJ

Zagreb, 5.2. U Zagrebu je osnovana Američka trgovačka komora (AmCham Croatia), neprofitna, nevladina i dobrovoljna organizacija za promociju suradnje i prijateljskih odnosa između RH i SAD kroz trgovinu, ulaganja i gospodarski razvoj. AmCham Croatia je utemeljilo 20 tvrtki, među kojima je American Express, Coca Cola Adria, Bechtel International Inc. - hrvatska podružnica, MsDonald Hrvatska, Microsoft Hrvatska i druge ugledne američke i hrvatske tvrtke. Američke trgovinske komore, stoji dalje u priopćenju, u načelu se osnivaju kako bi pomogle interesima američkih tvrtki u inozemstvu, podržavale najviše standarde trgovinskog poslovanja i približile stajališta drugih zemalja američkim poslovnim krugovima. Glavni cilj AmCham Croatia je uspostava kvalitetne komunikacije između američkih tvrtki i ulagača koji već djeluju u Hrvatskoj, hrvatskih tvrtki, vlade i vladinih ministarstava ili institucija. Članstvo u Američkoj trgovačkoj komori otvoreno je američkim i hrvatskim tvrtkama, i građanima, tvrtkama i pojedincima iz drugih zemalja i neprofitnim organizacijama.

OSUDA NAPADA NA HRVATSKOG POLICAJCA U TRAVNIKU

MOSTAR, 10.02.99, Međunarodni predstavnici koji djeluju u južnim područjima BiH na današnjoj su zajedničkoj konferenciji za novinare jednodušno osudili preksinoćni izgređ u Travniku, kad je od podmetnute eksplozije teže ozlijeđen hrvatski policajac Vlado Stojak. Izrazivši zabrinutost zbog sinoćnjega događaja u Travniku, voditelj mostarskoga Područnoga ureda visokog međunarodnog predstavnika za BiH Chris Westendorp Riley zatražio od središnjobosanskih sudskih vlasti "brze rezultate istrage". Predsjedništvo HDZ-a BiH sinoćni je travnički događaj ocijenilo kao teroristički čin i čin organizirana političkog nasilja.

bili ogromni i važniji nego sami materijalni doprinosi. U isto vrijeme sami povratnici iz dijaspori ponovno bi našli sebe. Pronašli bi ponovno jedan dublji smisao života. Iz dijaspori gdje mnogi mukotrpno rade da bi ih ekonomnska mašinerija svela na getoizirane jednodimenzionalne radnike - potrošače, svojim bi se povrakom u Domovinu probrazili u potpuna ljudska bića. Imali bi u početku možda malo manje u materijalnom smislu, ali imali bi zato puno više u duhovnom smislu. Dobili bi ponovno onu za koju pjevaju "Mila si nam ti jedina". Dobili bi nešto za što vrijedi i ginuti. Dobili bi susjede s kojima razgovaraju. Djeca bi dobila slobodu kretanja. Odrasli - život gdje se stigne i na utakmicu ili pak sa susjedom na popodnevu ribičiju. U isto vrijeme ti povratnici bi snažno utjecali na promjenu društvene klime u Hrvatskoj. Neki kažu vratiti ćemo se kada u Hrvatskoj bude bolje.

Panorama Zagreba u snijegu: pogled na Katedralu

Želite li nabaviti knjigu Ante Cilige "Sve i odmah"?

Obratite se na gosp. D. Geohellja. (Tel. (905) 502-8844)

Izdanje: Hrvatski list, 1998. pp 128

LC 98-216625

ISBN 0-9669561-0-9, Cijena \$15.00

Za pretplatnike AMAC-a u RH 50kn, SAD, Kanada, Australija zrakoplovom dodat 25 kn (naručiti kod R.A.)

Knjiga sadrži Ciligine članke i pisma koji su bili objavljeni u HL, kao i dodatak.

Nešto iz sadržaja: Afirmacija vlasti po republikama; Hrvati i Hrvatska nakon Tita; Srpska i velikosrpska linija; Hercegovci jučer, danas i sutra; Predsmrtni hrvatski gest Miroslava Krležu; O ulozi Bakarića u "Hrvatskom proljeću" i još mnogo interesantnih članaka.

Očito je da će brzina preobrazbe hrvatske ekonomije direktno ovisiti o brzini useljeništa iz dijaspori. To su povezani procesi koji jedan na drugoga djeluju pozitivno povratnom spregom. Zato je useljeništa važno.

Ako netko razmišlja o ukidanju Ministarstva povratka i useljeništa, onda je taj neuk ili naš neprijatelj. Ukidanje nečega tako važnog kao što je Ministarstvo useljeništa ne može i ne smije se pravdati njegovim dosadašnjim neuspjesima. Naprotiv treba analizirati razloge za te neuspjehe (a oni bi mogli biti od mogućih kadrovskih problema do ne postojanja sluha za potrebe tog ministarstva kod nesklonih nam kojekakvih birokrata i jugonostalgičnih kočničara hrvatskog napretka i boljitka) i ukloniti ih, a rad samog ministarstva dovesti do nivoa efikasnosti. HDZ Toronto i Kanade uložiti će maksimalni napor da se ova naša stajališta čuju i poštuju.

Zdravko Dokuzović

Predsjednik HDZ Toronto

VIDIM

Zlata Jurić

Vidim,
zastavši u hodu
Ljudi imaju svoje šlagere koji
pjevu o protekloj mladosti.
Ljudi imaju
obiteljske i prijateljske
proslave i sastanke.
Ljudi imaju
svoje ljubavi i
pjesme u kojim plaču i
tješe se i
zaboravljaju,
Ljudi imaju poneku ženu ili
prijatelji ili nikoga,
ili nekoga.
Ljudi imaju svoju zemlju.
Svi je negdje imaju.
Ljudi imaju svog brijača i
svoje mjesto u gostionici.
Ljudi imaju svoje subote i
omiljene TV serije,
svoje male i
skromne zabave
koje sebi pružaju.
Što to ljudi imaju?
Tiho idem dalje -
- samo sebe ljudi nemaju.

Slušate li naš najpopularniji radio program "Zvuci Hrvatske"?

Radio program "ZVUCI HRVATSKE" donosi vam društvene obavijesti, razgovore s gostima iz Domovine ili naše zajednice, reklame, želje, vijesti iz Domovine, šport.

Radio program "ZVUCI HRVATSKE" možete čuti od ponedjeljka do petka na FM 100.7 2:00PM, i nedjeljom 15.40 AM, točno u podne. Želite li daljnje informacije, nazovite na (905) 602-8899, ili Toll free 1-800-285-8911.

Posebno Vas upozoravamo na popularne emisije utorkom "Okvir za portert" i četvrtkom "Vama na usluzi"

DOPISI NAŠIH ČITATELJA: U ovoj novoj rubrici objavljujemo Vaše dopise, dragi čitatelji. Stalno nam pristizu članci, priče, dopisi - neki bolji, neki jako dobri, a ima ih i takvih - posebno onih nepotpisanih, o kojima ne želimo ni razgovarati - pa smatramo da je vrijeme da i Vama damo mogućnost riječi i komentara na razne situacije našeg života - bilo ovdje u Kanadi ili u Hrvatskoj. Ova rubrika je izašla iz jedne osobne nemoći - mnogo puta žalostilo me je da rečimo The Toronto Star može svašta reći o nama Hrvatima ili o našoj domovini Hrvatskoj, a mi tek koji puta, i obično su naša pisma bila probrana i iskorrigirana. Uredništvo HRVATSKE ISKRE pruža svima Vama mogućnost tiska - jasno, sve u granicama, i jasno, koji puta mi ćemo se slagati s mišljenjem pisca, koji puta ne. To se zove sloboda tiska i voljeli to mi ili ne, to je dio demokracije. Ovak putu Vam predstavljamo dva članka, svaki interesantan na svoj način. Želite li komentirati članke HRVATSKE ISKRE, ili reći Vaše osobno mišljenje o nečemu što Vas veseli ili boli? Vaši komentari bit će dobrodošli.

L. Edbegović:

IZ PISMA MOG RODAKA

15. siječnja, 1999

.....Početkom rujna prihvatio sam nastavu na jednoj od vukovarskih škola, u hrvatskim odjeljenjima tako da odlazim na nastavu u Vukovar nekoliko puta nedjeljno. Vjerujem da znate situaciju u kojoj se mi u Hrvatskoj nalazimo, posebno umirovljenici, pa svaka kuna mimo penzije dobro dođe, a i malobrojnoj djeci, povratnicima u Vukovaru treba pomoći. Učenika u razredu je malo, lakše je raditi, no uvjeti rada su više nego grozni. Malobrojni se vraćaju u Vukovar, obnova ide sporo, nema zaposlenja, industrija je uništena, još uvijek ljudi stanuju u hotelu, onaj tko ima posla. Vratili su se oni koji su posljednji napustili grad sa ili bez vrećice u ruci, vratili su se u svoj grad na ruševine i zgarišta, bez radnog mjesta i

obnovljene kuće. Vukovar je žalost i bijeda, i puno gladnih i bolesnih. Vukovar je ubijena duša, žalosno i sramno za sve nas, za svijet uopće. Ne može se usporediti život u Osijeku i Vukovaru, iako su samo 40-tak km udaljeni. Vukovarčani kažu, poslije 3 sata poslije podne, ako na ulici vidiš pet ljudi - to je mnoštvo. Mediji kažu drugo, prikaže se obnovljena zgrada, već 4 mjeseca prazna, jer nema grijanja i vode. Radi se površno i sporo, a Srbi caruju. U većini su i verbalno izazivaju - ne smijemo ništa reći, jer izazvali bi škandal. U zbornici pod odmorom provociraju, ništa ne smiješ reći jer si u manjini - u takvoj sredini teško je raditi, jer njihovoj zločestoci nema kraja.....

Drago uredništvo HRVATSKE ISKRE,

9. veljače, 1999

Slušala sam neki dan program "Diplomatic Immunity" na TVO (Kanal 2), koji vodi kanadskim Hrvatima dobro poznat Steve Paikin. Od četiri sugovornika na panelu jedan je bio bivši general i komandant UN snaga u Sarajevu Lewis MacKenzie. Kad je netko od panelista spomenuo da bi NATO ili Amerikanci trebali bombardirati Srbe kako bi rat na Kosovu prestao kao što je prestao u Bosni, g. MacKenzie je smjesta ubacio (citiram njegove riječi kolikogod se najbolje sjećam): "U Bosni nije rat prestao zato što su Amerikanci bombardirali Srbe, nego zato što su Hrvati izborili odlučnu pobjedu u Krajini i to četiri dana prije američkog bombardiranja, i time je postignut 'balance of power'!" To je manje više još jedamput ponovio za vrijeme emisije.

Koliko ja znam, to je jedino što je MacKenzie, - hoćeš - nećeš, ikad rekao pozitivno o Hrvatima. I want to thank him.

Potaknuta "Motrištima" (HRVATSKA ISKRA br. 26 od 15.1.99), htjela bih reći svima onima koji čitaju i "HRVATSKU ISKRU" i hrvatski 'žuti tisak', koji marljivo stiže i u Kanadu, kad vam netko kaže, kao što je nedavno jedan mladić Hrvat rekao urednici ISKRE, "da je i ovaj rat počeo zato da se izvjesni obogate, i to su uspjeli i što koga briga za raju," tome i takvome treba uzvratiti da je to što on govori ljevičarska propaganda koju šire jugokomunisti i tzv. "novinari", a ljudi im nažalost nasjedaju. Osobe koje tako govore i misle očito nikad ne čitaju ozbiljne novine kao što je Vjesnik, ili žurnal "Hrvatski Obzor"? Ili si možda takva osoba tim "režimskim" novinama (kako ih zovu naši "jugonostalgici") ne žele okaljati mozak? "Žuti" se tisak

neodgovorno nabacuje blatom na sve i svakoga u sadašnjoj državnoj demokratski izabranoj vladi, i nikad, ama baš nikad, ne nalazi išta pozitivno da kaže o toj našoj novoj državi koja se bori s neviđenim poteškoćama za svoj opstanak. Ne samo za opstanak, nego i za razvitak novih cesta, tunela, mostova, željeznica, moreplovstva, novih ustanova i naselja, donošenja novog i potrebnog zakonodavstva, stvaranja novih diplomatskih veza, i tisuću drugih stvari.

A Vi, mladi gospodine, primite do znanja da Domovinski rat nije započeo "zato da se izvjesni obogate, i to su uspjeli i što koga briga za raju!" Ovaj rat bio je za obranu domovine Hrvatske a započeli su ga Srbi jer nisu htjeli da im izbjegne krava (=Hrvatska) koju su muzli, ali i toljagama tukli, od 1918. godine, i još bi je i danas i muzli i tukli da ima takvih više kao što ste vi. Sramota je da su neki Hrvati postali takvi materijalisti, i samo misle na to koliko tko ima "četvornih metara" i koliko se obogatio (iako obično nisu u stanju navesti konkretne i vjerodostojne podatke). Treba hvaliti Bogu da nisu svi kao Vi nego da ih ima i takvih kojima ne upravlja poslovični "hrvatski jal", nego koji su bili spremni, i bit će opet spremni ako ustreba, braniti tu svoju krvlju stečenu, predivnu domovinu, njezin napaćeni narod, njezine zelene šume, krševite planine, plodne ravnice, i plavo more. Branit će, ako bude trebalo, čak i takve kao što ste Vi i Vama slični.

Srdačan pozdrav,
Neda Leipen

ŠTO ĆE BITI S MINISTARSTVOM POVRATKA I USELJENIŠTVA?

Predsjednik naše Hrvatske nikada ne ispušta priliku spomenuti da je povratak dijaspore važan strateški zadatak. Mi u dijaspori s tim se potpuno slažemo. Zamislimo samo da se u Hrvatsku u relativno kratkom roku od oko deset godina vrati jedan milijun Hrvata (oko 250.000 obitelji). Budimo na čas praktični pa predpostavimo da su to ljudi koji su se u stranom svijetu dobro snašli te svaka obitelj sa sobom donosi po sto tisuća dolara koje namjerava uložiti u gradnju vlastitih domova u Hrvatskoj. Ukupan poticaj razvoja graditeljstva (koje je kotač

zamašnjak svake ekonomije) iznosio bi dakle \$25,000,000,000.00 ili \$2,500,000,000.00 godišnje. (Po tome izgleda da bi Ministarstvo obnove i razvoja trebalo staviti pod Ministarstvo useljništva, a ne obratno.) Kada bi se to ostvarilo, Hrvatska bi se mogla osloboditi dobrog dijela skupih stranih kredita. Uzmimo isto tako da bi ti sposobni ljudi doprinijeli i na druge načine donoseći sa sobom - znanje, inventivnost, poslovnu nadarenost, kao i etiku rada. O demografskom doprinosu da i ne govorimo! To su doprinosi koji se ne mogu procijeniti, ali možemo reći da bi

Vijesti na engleskom News in English

by: S. L. Butković

Dinner in honour of Tudjman

ANKARA (HINA) - Turkish President Suleyman Demirel, on Wednesday gave a dinner in honour of his guest Croatian President Franjo Tudjman.

"I am confident that the speedy promotion of the relations between Turkey and Croatia as well as the close cooperation between our countries are contributing to the establishment of the regional peace and stability and to the achievement of our mutual interest and joint goals", Turkish President Demirel said proposing the toast to President Tudjman.

Demirel said Tudjman's visit would help to advance the already strong bilateral ties and cooperation.

According to him, Turkey views Croatia as a partner in reaching the regional stability and economic cooperation and is very pleased that Croatia succeeded in achieving the territorial sovereignty and integrity.

Demirel said his country attached great importance to the promotion of a lasting peace in Bosnia-Herzegovina and expressed his belief that the full implementation of the Dayton Accords was exceptionally important.

Croatia counts on your support to our stand that Croatia, being a Central European and Mediterranean country where it belonged historically and permanently, cannot accept any kind of Balkan and neo-Yugoslav integration, Tudjman stressed.

The Balkans is the unreturnable part of the Croatian past where Versailles peace creators had placed us, but today under the current circumstances, they cannot understand reasons why the

Croatian state policy resists so resolutely attempts "to push" Croatia into, for us overcome, Balkan and south-eastern European political frameworks.

Changes in Government possible !

ZAGREB (HINA) - Croatian Premier Zlatko Matesa said on Thursday that all information regarding the reconstruction of the Croatian Government, which has been announced on several occasions, might be announced on Monday.

"Since I took up the office of the head of Government, I have governed by the same principle - my mandate is daily at the disposal of the President of the State, said Matesa.

"That is why I wouldn't be surprised at any decision on personnel, including the one on my not being Premier any more, but, according to the current state of affairs, I will remain at this post", Matesa said.

Asked about the possible introduction of the office of Deputy Premier, Matesa said it would most probably not be introduced. It will soon be known how many vice presidents the Government will have, he added.

Modernization of Croatian fighter aircraft

ZAGREB (HINA) - An Israeli company "Elbit System" will modernize the Croatian fighter plane MIG 21, the Croatian Defence Ministry said.

The decision was reached by an expert commission of the Defense Ministry and the Croatian armed forces headquarters after comparative analyses of submitted applications. The "Elbit System" submitted its application to an international tender together with the "IAI Lahav Division" (Israeli Aircraft Industries).

The decision in choosing Israeli companies is based on the fact that the Israeli were among the leading in this industry and the modernization of

Croatian fighter aircraft would be accomplished in Croatia.

European crystal globe Award

ZAGREB (HINA) - Croatian Justice Minister Milan Ramljak is the winner of this years Euro- Crystal Globe award, presented by the European international economic institute (EIEI) from Liechtenstein, the Croatian Government's Media Office reported.

The Euro Crystal Globe has been awarded since 1997 for achievements in the fields of economy, politics, culture and science.

Ramljak was presented with the award in Bad Ragaz, Switzerland, on February 6, at the EIEI's session held every six months.

National Anthem for Bosnia-Herzegovina

SARAJEVO (HINA) - The Bosnia-Herzegovina Assembly House of Representatives at Wednesday's session elected the new national anthem.

This is the first decision on joint Bosnian symbols to have been reached by joint authorities since the signing of the Dayton Agreement.

The anthem which consists only of one musical piece coded "Intermezzo" was elected by MPs through an open vote. The anthem was chosen among three pieces selected by a special commission established by the High Representative,

Monetary Fund visits Croatia

ZAGREB (HINA) - An International Monetary Fund (IMF) delegation, led by the newly appointed head of the IMF mission to Croatia, Hans Flickenschild, held talks with the Croatian National Bank governor, Marko Skreb, and other officials of the central bank.

The aim of the delegation's week-long visit is to become acquainted with officials and institutions in charge of Croatia's economic and financial policies.

VIJESTI IZ DOMOVINE (1.- 12. veljače)

29. 01. ZAGREB, Ravnatelj Hrvatske izvještajne službe i zamjenik predstojnika Ureda za nacionalnu sigurnost Miroslav Šeparović u današnjem je priopćenju izvijestio kako je 23. siječnja 1999. Predsjedniku Republike Hrvatske dr. Franji Tuđmanu podnio ostavku na te dvije dužnosti te da je 25. siječnja 1999. podnio ostavku i na sve stranačke dužnosti. "Razlozi ostavke", navodi se u priopćenju, "jesu nezadovoljstvo ustrojem, radom, odnosima i pojavama na koje sam upozoravao, a nisam mogao utjecati u dijelu Obavještajne službe RH. Na nezadovoljavajući rad obavještajno-sigurnosnih službi RH upozorio me i Predsjednik RH, što je njegovo ustavno i zakonsko pravo. U takvoj situaciji logična je posljedica moja ostavka i neprihvatanje drugih, istina, odgovornih i časnih dužnosti, kao što su bile i dosadašnje.", stoji u priopćenju Miroslava Šeparovića.

1. 02. Chicago, Drugi dan boravka potpredsjednika hrvatske vlade i ministra obnove i razvitka dr. Jure Radića u Chicagu je okrunjen razgovorom s čikaškim nadbiskupom, kardinalom F. Georgeom. Uz dr. Radića u razgovorima su sudjelovali hrvatski veleposlanik u SAD dr. Miomir Žužul, tajnik ministarstva vanjskih poslova dr. Marko Žaja, i bivši američki veleposlanik pri Svetoj Stolici Patrick Melady.

2. 02. ZAGREB, Županijsko državno odvjetništvo u Zagrebu danas je izjavilo da odustaje od daljnjeg kaznenog progona Esperanze Tambić de Bilanović Šakić, jer tijekom istrage nije potvrđena osnovana sumnja da je počinila kazneno djelo za koje ju se teretilo, te je protiv nje ukinut pritvor.

3. 02. ZAGREB, Centar Simon Wiesenthal u Los Angelesu osudio je puštanje na slobodu Nade Šakić, ocjenjujući kako je način na koji postupa Hrvatska prema zločinima počinjenim u Drugom svjetskom ratu "ključni lakmus test" njezinog prihvatanja zapadnih standarda. "Današnja nečuvana odluka izvrnjava ruglu tvrđnju da hrvatska vlada ima ikakvu stvarnu namjeru ikada osigurati pravdu za žrtve etničkog čišćenja Srba, Židova i Roma počinjenih u toj zemlji tijekom Drugog svjetskog rata," izjavio je pomoćnik direktora centra, rabin Abraham Cooper. Centar Simon Wiesenthal u Jerusalemu zatražio je od jugoslavenske vlade da obnovi svoj zahtjev za izručenjem Nade Šakić, nakon što ju je hrvatsko pravosuđe pustilo iz pritvora i odustalo od podizanja optužnice.

4. 02. Osijek, Od 33,786 registriranih prognanika iz Osječko-baranjske županije, dosad se u hrvatsko Podunavlje vratila polovica od toga broja. O njima se, kao i o prognanicima, i dalje skrbi RH i vladin Ured za prognanike i izbjeglice, a pomažu im i mnoge humanitarne udruge. DEN HAAG, Izaslanstvo Republike Srpske pod vodstvom ministra pravosuđa RS Milana Trbojevića doputovalo je u dvodnevni posjet Međunarodnom sudu za zločine počinjene na području bivše Jugoslavije. Izaslanstvo je doputovalo u Den Haag na vlastiti zahtjev, i to se ocjenjuje "pozitivnim znakom koji Sud pozdravlja."

5. 02. ZAGREB - Nevladine udruge podržavaju Hrvatski državni sabor o djelovanju Haaškog suda i traže preispitivanje suradnje s tim sudom. Tvrde da je sud grubo ispolitiziran i da diskriminira hrvatske optuženike kojima se krši pravo na brz postupak u razumnom roku. Na inicijativu Hrvatskog društva političkih zatvorenika, udruge su se na današnjem sastanku odlučile obratiti hrvatskoj javnosti, Hrv. državnome saboru, Vladi RH i posebno Predsjedniku Republike, stoji u njihovom zajedničkom priopćenju. Skupina od osam nevladinih udruga zahtjeva da se daljnja suradnja sa Haaškim sudom uvjetuje progonom glavnih, stvarnih, velikih ratnih zločinaca koji su krivi za ratne zločine u Vukovaru. Škabrnji i drugim hrvatskim miestima kao i za velike

Strana 6

zločine počinjene nad Hrvatima u BiH. Nadalje, zahtjevaju da se od Vijeća sigurnosti UN zatraži promjena mandata Haaškog suda te da se među velika kršenja međunarodnog humanitarnog prava uključi i zločin protiv mira izazivanjem i vođenjem agresivnog rata.

8. 01. BEČ, Međunarodna arbitražna komisija za Brčko otvorila je u Beču novo zasjedanje koje će trajati desetak dana. Arbitrana komisija, kojom predjseda američki sudac Robert Owens, mora odlučiti o sudbini grada na sjeveroistoku Bosne kojeg svojataju bosanski Srbi i Federacija BiH. Arbitražna odluka je već odgođana 1997. i 1998. godine. Bosanski Srbi su u nedjelju, prije dolaska u Beč, izjavili kako ne žele vidjeti novo odgađanje.

9. 02. ZAGREB, Direktor Hrvatske izvještajne agencije HINA u ostavci Branko Salaj smatra da iza posljednjih događaja oko Agencije, koji su rezultirali njegovom ostavkom "stoji savjetnik Predsjednika Republike za unutarnju politiku Ivić Pašalić". Salaj je na konferenciji za novinare potvrdio neopozivost ostavke a kao razloge svoje odluke Salaj navodi nedonošenje novog zakona o Hini, financijske probleme agencije nastale nepodmirivanjem obveza prema Hini medija bliskih državi i, naposljetku, probleme nastale dolaskom novog glavnog urednika Benjamina Tolića. MOSTAR, U većinskim hrvatskim područjima Federacije BiH nedavnu predstavku visokom međunarodnom predstavniku C. Westendorpu, u kojoj se zahtjeva ravnopravan odnos prema Hrvatima u BiH, potpisalo je blizu 149.000 građana.

10. 02. ZAGREB, Istražni sudac zagrebačkoga Županijskog suda Boris Ivančić preslušao je danas bivšega predsjednika Uprave Glumina banke Marka Marčinka i još šest osoba, jučer uhićenih zbog sumnje da su počinili krivično djelo zloporabe položaja i ovlasti te krivotvorenja službenih isprava. Nakon više od tri sata preslušavanja, tijekom kojeg branitelji osumnjičenih (Višnja Drenški-Lasan, Snježana Gašić, Jasna Novak, Ivica Mazalin, Ljubo Pavasović-Visković, Nino Martonović) nisu davali nikakve izjave.

11. 02. BEOGRAD, Jugoslavija još ima dva dana da ispuni zahtjev Međunarodnog suda UN-a za ratne zločine i izruči u Den Haag trojicu bivših oficira JNA, optuženih za masakr u Vukovaru 1991, rekao je na konferenciji za tisak u Beogradu glasnogovornik UN-a Carter. "Ako u petak ne udovolji tom zahtjevu, predsjednica suda Gabrielle Kirk McDonald mogla bi rpslijediti predmet Vijeću Sigurnosti UN-a na uvid i odgovarajuću akciju", dodao je on. Neimenovani visoki dužnosnik jugoslavenske vlade izjavio je da Beograd nije promijeno stajalište i ne namjerava predati trojicu optuženih na suđenje u Den Haag.

12. 2. BEČ, Organizacija za sigurnost suradnju OESS kritizirala je Hrvatsku zbog sporog povratka hrvatskih Srba, izbornoga zakona i ugrožavanja slobode medija. Stalno vijeće OESS-a razmatralo je tromjesečno izvješće o napretku Hrvatske u provedbi prihvaćenih međunarodnih obveza a nakon toga su predstavnici OESS-a održali konferenciju za novinare. Voditelj misije OESS-a u RH Tim Guldiman kritizirao je spori povratak hrv. Srba u Hrvatsku i zatražio izmjene hrvatskog izbornog zakona koji dopušta glasovanje bosanskohercegovačkih Hrvata. MOSKVA, Rusko ministarstvo vanjskih poslova je, nakon najnovijeg upozorenja američkog ministra obrane W. Cohena u vezi s blokadom pregovora o Kosovu, ocijenilo da su "prijetnje NATO-a protiv Beograda nedopustive". "Svako posezanje za silom protiv bilo koje suverene države, a da se pri tom zaobilazi Vijeće Sigurnosti UN-a nas zabrinjava, rekao je V. Rahmanjin.

ZDRAVLJE

ALGAMA I GRAHOM PROTIV BOLESTI

SPLIT-Makrobiotiku najviše prihvaćaju ljudi sa zdravstvenim problemima, koji žele nešto učiniti u borbi protiv kardiovaskularnih bolesti ili pak, protiv zloćudnih oboljenja. Kako su navedene bolesti, među ostalim, i posljedica pogrešnog načina prehrane, ljudi shvaćaju kako na putu prema ozdravljenju moraju početi od mijenjanja svojih prehrambenih navika, što ih i dovodi ovamo, rekao nam je Željko Petrović, vlasnik Kalumele, trenutačno jedine prodavaonice zdrave hrane, u Ban Mladenovoj ulici u sklopu Centra za osobnu ekologiju i makrobiotiku Zdrava hrana, a bračni par Petrović organizira seminare makrobiotike odnosno zdravog načina življenja i prehrane u prostorima Tvrdave Gripe. Centar organizira i satove kuhanja na kojima se zainteresirane uči o izboru makrobiotičke hrane, načinu njezine pripreme, kuhanja i konzumiranja. Predavanja je, prema Petrovićevim riječima, dosad čulo 10 tisuća ljudi, što upućuje na zaključak kako u Splitu postoji velik broj zainteresiranih za makrobiotiku.

Makrobiotička prehrana je bliska ovom podneblju pa je to vjerojatno razlog što je pronašla toliko svojih poklonika u posljednje vrijeme drži Petrović.

Pri posjetu Kalumeli uvjerali smo se u bogat asortiman zdravih proizvoda, počevši od žitarica, grahorica, neuobičajenog povrća za naše podneblje, algi, kiselog povrća, sojinih proizvoda te začina, a sve je proizvedeno prema najstrožim svjetskim kriterijima za prirodnu hranu, odnosno sto posto je biološki čisto, bez upotrebe pesticida. Izuzetno je bogata ponuda ljekovitog bilja, te kolača, keksa, pudinga i mlijeka na biljnoj bazi.

"Neka hrana bude lijek tvoj, a lijek neka bude hrana tvoja" Hipokratova je izjava napisana na zidu prodavaonice YinYang u Velebitskoj ulici, koja je trenutačno pred zatvaranjem. No vlasnica Branka Radica tvrdi da su u pitanju obiteljski problemi, a nipošto pad interesa za prehrambene proizvode tog tipa. Kad se 1988. otvorila, ova prodavaonica bila je prva takve vrste u Hrvatskoj.

Branka Radica misli da su Splitsani u posljednjih nekoliko godina upućeniji u vrijednost makrobiotičke prehrane, pa je čak i mlađa populacija, uz starije osobe sa zdravstvenim problemima, postala čest gost u njezinoj prodavaonici. I liječnici su, prema njezinim riječima, znali poslati svoje pacijente u Yin Yang kako bi uvrstili jedan dio makrobiotičke prehrane u svakodnevni jelovnik.

Poklonici zdrave prehrane odnedavno imaju mogućnost njezina naručivanja preko ugostiteljskog servisa što se nalazi u prostorijama restorana Vicko. Kako doznajemo od glavnog kuhara Josipa Bohma, dnevno imaju oko dvadesetak naručilaca, uglavnom starije populacije, dok samo nekoliko osoba naručuje ovu hranu svaki dan. Tako, ako primjerice želite naručiti ručak koji uključuje juhu, pogačice od krumpira te pšenicu, grah i kelj kao prilog, platit ćete 30 kuna, što uključuje i dostavu.

U ovoj hrani leži izvor energije, njome proširujete svoje mogućnosti i bježite od stresa. Razlog što u našem gradu manjka prodavaonica zdrave hrane jest taj što ovaj posao nije ni brz ni lak način zarade, što je mnogima prioritet. Morate biti duboko uvjereni u smisao i vrijednost makrobiotike da biste se mogli baviti ovim poslom obrazložio je vlasnik Kalumele.

I. Vukorepa, Slobodna Dalmacija, 11. 01. 1999. (HIC Vijesti)

DOBRE VIJESTI ZA VINOPIJE:

VINO LIJEČI - PIVO NE

Vinopije imaju još jedan dobar razlog da povremeno uživaju u čašici - danski liječnici izjavili su da je ispijanje vina dobro za sprječavanje srčane kapi

Oni su objavili u časopisu "Srčana kap" da kod ljudi koji piju male količine vina postoji manja sklonost udarima nego u onih koji piju pivo ili ostala alkoholna pića. Mnoga istraživanja pokazala su da ljudi koji piju male količine alkohola - ne više od jedne do dvije čašice dnevno - imaju manje sklonosti srčanim oboljenjima. Mnoge studije pokazuju da u tome veliku ulogu ima vino, ali mnogi liječnici tvrde da se može piti bilo koja vrsta alkohola.

Dr. Thomas Truelson i njegovi kolege s Instituta za preventivnu medicinu u Copenhagenu istraživali su tu pojavu 16 godina na više od 13.000 osoba. Kod onih koji su izjavili da piju između jedne i šest čaša vina tjedno opasnost od udara smanjena u 34 posto slučajeva, za razliku od onih koji uopće nikada nisu pili. Kod 32 posto onih koji piju danju smanjena je opasnost od udara, dok se ta opasnost ne smanjuje kod pivopija ili onih koji piju druge vrste alkohola.

Piti ili ne piti?

"Pivo i vino i čisti alkohol mogu imati utjecaja na bolesti srca, a čini se da neki sastojci vina utječu na to, a ne etanol", kaže Truelson. "Vino, a posebice crveno, sadrži sastojke voća koje mogu biti zdravi, uključujući tanin i polifenole. Neka istraživanja pokazuju da te supstance mogu djelovati kao protuotrovi, koji možda sprječavaju da se mast taloži na stjenkama arterija i začepilju ih."

"S druge strane, odnos prema alkoholu je individualan," kaže Truelson. "Osim toga vino se češće konzumira uz hranu od piva ili drugih alkohola. Ostala pića uzimaju se tijekom cijelog dana što bi moglo biti značajno."

Ma kakvi da su razlozi takvog djelovanja vina, učinci su jasni, tvrdi Truelson. Američko udruženje za bolesti srca koje izdaje časopis "Srčana kap", međutim naglašava da to istraživanje ne smije biti poticaj da netko, tko do sada nije pio, počne piti vino u nadi da će sprječiti udar. A možda i neki koji su u istraživanju rekli da ne piju, nisu rekli istinu, što je također značajno za rezultate istraživanja. (Glas Slavonije, 17. 12. 98, st. 28)

VEČERNJI LIST

Strana 23

Malo o hrvatskoj zabavnoj glazbi...

“Ima li nade za nas?”, pita Dražen Zečić

Pred neko vrijeme dobila sam od dragih prijatelja iz Hrvatske novu vrpca s pjesmama sa festivala Split 98. Ja zaista uživam u hrvatskoj zabavnoj glazbi, posebno u dalmatinskim pjesmama, tako da mi svaka vrpca koju dobijem čini izvanredno zadovoljstvo. Ova najnovija vrpca, Melodije Jadrana 98, zaista je dobra! Kako nisam baš upućena - radi nedostatka vremena - u hitove zabavne glazbe sada u Hrvatskoj, slušala sam pjesme s te vrpce sa zadovoljstvom - dok nisam došla do pjesme “Ima li nade za nas?”. Ta pjesma me je odmah oduševila: i riječi i glazbe - jer zaista je drugačija od svih koje smo do sada slušali. To je duboki ljubavni duet, koji počinje sa sjetom žene, koja nije zaboravila prvu ljubav, a završava sa izljevom osjećaja muškarca koji govori “stalno mislim da tebe”. Imala sam sreću da sam pronašla i članak o toj pjesmi i pjevaču, pa poslušajte malo o Draženu Zečiću i njegovoj pjesmi “Ima li nade za nas”.

PJESMA “IMA LI NADE ZA NAS” ČUVA MUŠKI PONOS

Nedjeljni vjesnik, 3.01.1999. godine str. 27

Malo je pjevača na hrvatskoj estradi koji se u protekloj godini mogu pohvaliti uspjehom kakvog je postigao Dražen Zečić. Čovjek koji je napisao i otpjevao pjesmu “Ima li nade za nas”, proglašenu mega hitom, već je neko vrijeme na turneji i puni dvorane širom Hrvatske, obarajući sve rekorde slušanosti.

- Kakvu glazbu volite slušati?

- Od domaćih, neopterećan sam vrstom glazbe, važno mi je da je pjesma lijepa. Od stranih pjevača volim Dr. Hooka i Elton Johna, a pjevački uzor mi je Michael Bolton.

- Jeste li očekivali takav uspjeh pjesme “Ima li nade za nas?”

- Pjesmu sam pisao s prijateljicom Anđelom, i glazbu sam napravio zahvaljujući njoj. Učinilo me se da bi pjesma mogla biti dobra za duet. Kad god pišem pjesmu ne razmišljam o uspjehu, već to radim kako bih iz sebe izbacio negativnu energiju. Kad dolazim u studio, onda počinjem misliti o komercijalnosti. Nisam očekivao takav uspjeh.

STIH ZA POLEMIKU

- Dosad ste mnogo više pisali pjesme drugima nego sebi. Kako ste odlučili baš tu pjesmu i otpjevati?

- Radio sam pjesmu za Anđelu, i pjesma se jako sviđela Zdenku Runjiću za Melodije Jadrana, pa smo zaključili da bi bila bolja kao duet.

- Nastupa li Anđela s Vama na turneji?

- Nastupila je na koncertu u Splitu, a sada je u Njemačkoj gdje ima neke obveze. Tek je napunila 18 godina. Na koncertima me već tri godine prati prateća grupa u kojoj je vokalna solistica Gordana koja izvrsno pjeva.

- Dosta je polemike izazvao stih u pjesmi “Čini mi se da bih i ja dao pola života svog”, koji Vi pjevate nakon što Anđela kaže da je jako nesretna, a on bi, da je usreći dao samo pola života. A ni u to nije siguran, nego mu se - čini.

- Smišljeno sam to napravio. Cijeli život pjevam plačljive pjesme. Ovaj puta sam ja njoj zamjerio. Nije moj život loš zbog nje, jer je ona prošlost. Kada ona dolazi, ja želim sačuvati muški ponos. Prvo kažem da mi se čini, a onda dolazi provala emocija. To bi značilo da te više ne volim, a zapravo te volim.

- Dugo ste na estradi, a tek vam je ova pjesma donijela status zvijezde.

- Moja publika na koncertima pjeva i ostale pjesme. Pomalo nepravdno sam bio dugo medijski neeksponiran, a bez reklame sam imao srebrne i zlatne albume. Svi znaju moje pjesme “Govore mi mnogi ljudi”, i “Ako odem prijatelji”....

Nezavršen intervju, Nedjeljni vjesnik, 3. 01.99, str. 27

Ima li nade za nas?

*Znam da ipak misliš da sam kriva ja za sve,
i da moja sreća tvoju uzela je,
kako zbog mene nemaš sve što imam ja,
i kako je tužna samo tvoja sudbina.
A ne znaš da nisam ni ja sretna s njim,
i kako se svako jutro sva sjetna probudim,
pa mi dođe da te još jednom pitam ja:
ima li nade za nas....*

*Čini mi se da bih i ja dao pola života svog,
da sam ipet dušo samo dio srca tvog,
jer nema dana kada na te ne pomislim,
kako da se onda i ja s tim pomirim,
Jer, dao bih sve godine, mladosti sve,
da si opet kraj mene...*

Služite se našim pokroviteljima:

3045 SOUTHCREEK ROAD, UNIT 1
MISSISSAUGA, ONT., CANADA L4X 2X6

TEL: (905) 602-8900
FAX: (905) 602-8899
MOBILE: (416) 399-4309

TRAVEL SERVICE LTD.

JOHN LONCARIC
President

KARLOVČANI, ZGROŽENI SFOR-ovom BAHATOŠĆU, TRAŽE KONAČNO RJEŠAVANJE PROMETA U GRADU

KARLOVAC, 29.01., Dan nakon incidenta koji su u četvrtak u Karlovcu prouzročili pripadnici kanadskog bataljuna SFOR-a, Karlovčani još uvijek ne mogu vjerovati da se tako nešto može dogoditi. Doduše, na križanju karlovačke brze ceste Avenije Vječeslava Holjevca i Ulice Kralja Tomislava, gdje je SFOR-ovo vozilo, prošavši kroz crveno svjetlo, udarilo u osobni automobil i usmrtilo Josipa Žegera i njegovu dvogodišnju unuku Teu Žeger, nismo u petak vidjeli ništa što bi upućivalo na tragediju. Riječ je dakako o obiteljskoj tragediji, no Karlovčani žive u strahu da se nešto slično ne ponovi. Jer, što se može očekivati od ljudi koji su nakon nesreće okupljeni građanima prlijetili oružjem?

Karlovački gradonačelnik Branko Vukelić za Vjesnik kaže da su postupci pripadnika SFOR-a opravdano razljutili sve Karlovčane. prometna nesreća je, prije svega posljedica teške prometne situacije u Karlovcu gdje se križaju magistralni i gradski promet. “Gradsko poglavarstvo već godinama pokušava Ministarstvu pomorstva, prometa i veza u Hrvatskoj upravi za ceste ukazati da je krajnje vrijeme da se prometni problemi Karlovca pokrenu s mrtve točke, no ništa nije učinjeno,” rekao je Vukelić. “Građani se pitaju do kada će čekati i uljstnu smo na rubu strpljenja. Svjesni smo da nema brzog rješenja, no sramota je što Karlovačka brza cesta, inače jedna od najprometnijih u Hrvatskoj, na kojoj je već mnogo građana poginulo, nema ni rasvjetu”, kaže Vukelić. Magistralnom prometu, napominje, nema mjesta u gradu i postoje obilazni pravci na koje bi ga trebalo prebaciti, dok se ne sagradi obilaznica”.

“Revolt građana postupkom SFOR-a zaista je velik. Možda će se pravdati da su oružje uperili prema ljudima zbog straha, no sigurno se nisu od Karlovca trebali braniti na takav način. To najbolje govori o odnosu pripadnika SFOR-a prema nama. Misle da su nedodirljivi”, naglašava Vukelić, dodajući da je riječ o čistoj demonstraciji sile. Grad Karlovac će od nadležnih institucija tražiti dosljedno provođenje istrage i da krivac doista odgovara za svoje nedjelo. Ne može se dopustiti, ističe gradonačelnik, da takav incident ostane samo obična vijest.

“Nadam se da će se odgovorni u SFOR-u građanima Karlovca i obitelji poginulih ispričati za izazvani incident. Ako su SFOR-ovci pripadnici civiliziranog svijeta, trebalo bi im biti jasno da za svoja nedjela moraju odgovarati. Molim građane da ustraju i da na sve načine, prije svega preko nadležnih ministarstava i dalje uporno tražimo poboljšanje uvjeta prometovanja kroz grad”, poručuje Branko Vukelić.

Na samom mjestu nesreće koje je jedno od najopasnijih prometnih točaka u Hrvatskoj, pokušali smo saznati što o svemu tome misle Karlovčani? “To je stravično i jako me pogodilo. Bojim se za svoju djecu. Postupak SFOR-ovaca je jako bezobrazan. Često prolaze ovom cestom i svaki put kad ih vidim obuzme me strah”, rekla nam je Radmila Bolojac. Njezino mišljenje dijeli i umirovljenik Đuro Vađun koji ističe da je “vrijeme da iz Hrvatske odu nasilnici koji misle da mogu nama dljelti pravdu”.

“Vidio sam nesreću i, da znam engleski, sigurno bih nešto rekao SFOR-ovcima”, ističe on i smatra da magistralnom prometu nije mjesto u središtu grada. “To je sramota od SFOR-a Trebalo bi im zabraniti prolaz kroz Karlovac, jer jure gradom nevjerovatnim brzinama. Ponašaju se kao kauboji”, kaže Mile Barač, prodavač na obližnjoj tržnici, i prisjeća se da su SFOR-ovci prije dva tjedna na

gotovo istom križanju već izazvali jednu prometnu nesreću i žrtve su završile u karlovačkoj bolnici na Svarci.

Treba li tome išta više nadodati? Dvoje nedužnih ljudi je poginulo. Problemi i dalje ostaju: jedan prometni koji je više tehničke prirode, a drugi je ljudski, jer za necivilizirano ponašanje SFOR-ovaca nema nikakvog opravdanja. Treba li u Karlovcu još netko poginuti da se oni počnu rješavati? (Vjesnik, 30. siječnja)

MUP: SFOR uzrokovao 78 od 100 prometnih nesreća

U povodu prometne nesreće u Karlovcu, u četvrtak, u kojoj je sudjelovalo SFOR-ovo vozilo u priopćenju MUP-a navodi se da su “pripadnici SFOR-a tijekom 1998. godine sudjelovali u 100 prometnih nesreća u kojima je prouzročena materijalna šteta (pripadnici SFOR-a uzrokovali su 78). U istom razdoblju pripadnici SFOR-a sudjelovali su u 18 nesreća s ozljeđenima, a uzrokovali su ih 13. U 1998. godini zabilježene su tri prometne nesreće s poginulim osobama u kojima su sudjelovali pripadnici SFOR-a, uzrokovali su tri”.

“Tijekom siječnja ove godine”, ističe se u priopćenju, “SFOR je sudjelovao u jednoj prometnoj nesreći s materijalnom štetom (krivac pripadnik SFOR-a), u dvije prometne nesreće s ozljeđenima (pripadnik SFOR-a uzrokovao je jednu) i jednoj prometnoj nesreći s poginulim osobama (uzročnik je pripadnik SFOR-a). Raščlanjujući prometne nesreće s poginulim osobama (Suhopolje, Virovitica, mjesto Okoliš, općina Velika Ludina, i Karlovac), koje su sve četiri uzrokovali pripadnici SFOR-a, u dvije je uzrokom bila neprigladna brzina, u jednoj prometnoj nepropisno polukružno okretanje i u jednoj prolazak kroz raskrižje dok je bilo upaljeno crveno svjetlo. U dvije nesreće su smrtno stradali pješaci, u jednoj je vozač i suputnik (ukupno četiri smrtno stradale osobe u prometnim nesrećama koje je na našim prometnicama uzrokovao SFOR)”. Sporazumom Republike Hrvatske i NATO-a o statusu NATO-a i njegova osoblja, zaključuje se u priopćenju MUP-a svo osoblje NATO-a obvezno je poštivati zakone RH i suzdržati se od aktivnosti koje nisu u skladu s prirodom operacije. (Vjesnik, 30.01)

ORUŽJEM NA CIVILE - STANDARDNA SFOR-ova PROCEDURA !?

SFOR-ov Ured za odnose s javnošću sa sjedištem u Sarajevu, nije pripremio službeno priopćenje o teškoj prometnoj nesreći, koju su u četvrtak ujutro u Karlovcu, po svemu sudeći, skrivili pripadnici međunarodnih stabilizacijskih snaga. “Još traje istraga o uzrocima te prometne nesreće. Dok se ne utvrde sve činjenice i razlozi koji se odnose na nesreću, odnosno prije nego završi istraga, ne ćemo davati službene izjave”, rekla je za Vjesnik SFOR-ova glasnogovornica u Sarajevu Sheena Thompson.

Prema izjavama očevidaca, na mjestu nesreće SFOR-ovi vojnici, inače pripadnici kanadskog bataljuna, ponašali su se agresivno, šetali uokolo oružjem u rukama i rastjerivali radoznale prolaznike. Je li to uobičajeno ponašanje SFOR-ovaca u takvim situacijama? “Pripadnici SFOR-a pridržavaju se standardne procedure koju slijede i u slučaju prometnih nesreća”, komentirala je Thompson. Je li, dakle, prijateljska strojnica preplašenim Karlovčanima dio standardne SFOR-

- Nastavak na strani 8

U ERDUTSKI BUNAR UBIJENE ŽRTVE BACALI SU "ARKANOVCI"?

ERDUT, 2. Veljače, Unatoč krajnje nepovoljnim vremenskim uvjetima, stručni tim za ekshumacije, kojim koordinira Komisija za zatočene i nestale hrvatske vlade, nakon 10-dnevnih probnih iskapanja u Erdutu nastavlja s ekshumacijom posmrtnih ostataka iz masovne grobnice.

Na lokalitetu uoči rata poznatom pod nazivom Žarkovac otkrivena je 109. masovna grobnica u Hrvatskoj. Riječ je o trećem bunaru na erdutskom području, koji na 30 metara dubine, sudeći po dosadašnjim saznanjima, krije tijela 30-50 hrvatskih žrtava. Na dubini od 19 metara 1. su veljače pronađeni posmrtni ostaci dvije žrtve, do čijeg će se identiteta doći obdukcijom i identifikacijom na zagrebačkom Zavodu za Sudsku medicinu. Posljednji podaci govore, potvrdio je predsjednik Komisije, pukovnik Ivan Grujić, da je ekipa došla do 22.5 metara dubine, ali je, što se tiče posmrtnih ostataka, stanje nepromijenjeno.

Predsjednik osječko-baranjskog Županijskog suda Petar Kljajić potvrdio je kako se riječ o klasičnom djelu ratnog zločina, te da sadašnje činjenice upućuju na zaključak da je riječ o civilima ili vukovarskim ranjenicima. Nakon egzekucije, žrtve su u donjem rublju pobacane u bunar, koji je potom miniran, što uvelike otežava proces ekshumacije.

Tijekom iskapanja pronađen je zlatni nakit i brojni drugi predmeti. Informacije o grobnici članovi Komisije dobili su iz različitih izvora i provjerom na terenu, a kako je zločin počinjen potkraj '91. godine, smatra se kako je za to odgovoran Željko Ražnjatović Arkan. Podsjetimo da je on, uz pripadnike JNA, tada bio u Erdutu na čelu tzv. Centra za obuku. Kljajić je kazao kako je zločin počinjen u suradnji s lokalnim srpskim stanovništvom koje je znalo za postojanje bunara, a kako dosadašnja saznanja govore da je riječ o civilima i ranjenicima, onda je evidentna Arkanova sprega s vukovarskim krvnicima protiv kojih je već podignuta optužnica za ratni zločin.

Iako su međunarodni promatrači bili nazočni svim dosadašnjim ekshumacijama, nazočnost haaškog istražitelja Vladimir Dzura ekshumaciji u Erdutu nameće se pitanje nije li u posljednje vrijeme povećan interes međunarodnog suda za ratne zločine počinjene nad Hrvatima. Naime, haaški istražitelji, nakon iskapanja hrvatskih žrtava iz masovnih grobnica na Ovčari i Tovarniku, istragu o zločinima nastavljaju i na erdutskom području. Proces na Žarkovcu u mnogome otežava nailazak na eksplozivne naprave, te voda i plinovi koji neprekidno izviru.

Ljiljana Pandža, Vijesnik, 4. veljače 1999

• Nastavak sa strane 7

ove procedure? "Dio normalne procedure je da su pripadnici međunarodnih snaga naoružani", dodala je glasnogovornica. Povijesne i političke predrasude o Hrvatima, Bošnjacima i Srbima, koje se navode u SFOR-ovim dokumentima, o čemu je u četvrtak govorio i premijer Mateša, Thompson ne želi komentirati jer, "ne zna o čemu se točno radi". (Vjesnik, 30.1)

Strana 8

"IMAMO DOKAZE DA JE MIRKO PUPOVAC ZLOČINAC"

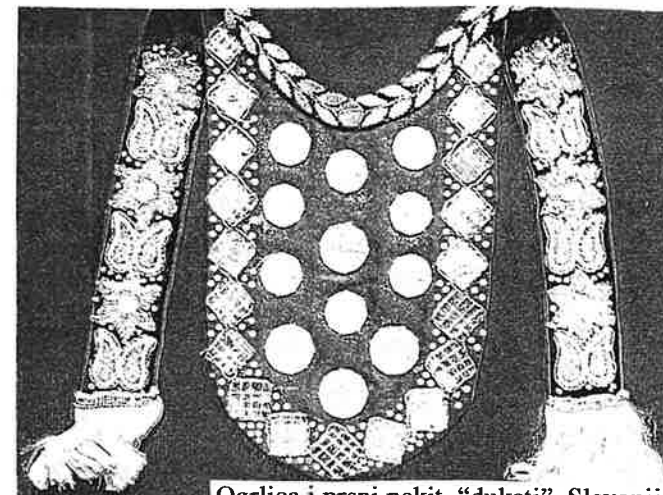
SVINJAREVCI, Na prvu informaciju o mogućnosti da novi pomoćnik ministra unutarnjih poslova bude Mirko Pupovac (umjesto pok. Dragana Đukića koji si je nedavno oduzeo život u Vukovaru) kojega je na dužnost predložilo Zajedničko vijeće općina prije dvadesetak dana, reagirali su mještani Svinjarevca, gdje je Pupovac rođen 1953. godine i još mu tamo živi i otac. Prema Večernjem listu od 3. veljače, po tvrdjenju mještana Pupovac je bio prvi na barikadama te među prvima "dizao pušku" na Hrvate, te su njegovi sumještani organizirali potpisivanje peticije protiv Pupovca, koju je do danas potpisalo 179 punoljetnih osoba. Jedan od potpisnika, Ivan Brižanac, predsjednik Mjesnog Odbora kaže da se je Pupovac pojavljivao u Svinjarevcima s kokardom, a Mijo Klarić i Ante Budes, koji su još danas u prognaničkom naselju Blaće kažu da je Mirko bio prvi na barikadama, a na dan okupacije sela bio je prvi koji je puškom prijetio Hrvatima. Oni nastavljaju: "Nismo vidjeli da je pucao na nekoga, ali zar nije dovoljno što poslije rata nije htio ni s kim od nas kontaktirati, čak ni odgovoriti na pozdrav u prolazu?" No, isto tako mještani sela Svinjarevci kažu da mu je otac potpuno drukčiji, i da će učiniti sve u njihovoj moći da se Mirko Pupovac ne izabere na mjesto pokojnoga Đukića.

ZASTRAŠUJUĆE BROJKE....

'Crna knjiga komunizma' Stephena Coutoisa i dugih znanstvenika, Die Presse
...Svjetski komunizam ima na savjesti između 80 i 100 milijuna ljudskih života. Te brojke nije osporio ni jedan od sudionika rasprave "Krvavo crveno - naslijeđe srpa i čekića", održane 28. siječnja na Političkoj akademiji OVP (Austrijska narodna stranka). No, postavljena su zanimljiva pitanja, kao, zašto je tako dugo odgađano suočavanje s komunističkim zločincima, ili zašto je 'crna knjiga' objavljena tek 1997. Wladyslaw Bartoszewski, bivši poljski ministar vanjskih poslova, komentira: "Zločini su tako dugo prešućivani zato što je komunizam među zapadnim intelektualcima igrao dominantnu ulogu". On je čak i citirao Lenjina: Zapadni su intelektualci "korisni idioti". Hans Benedikter, bivši zastupnik u talijanskoj skupštini, također je govorio o "smrtonosnoj šutnji intelektualaca". No, optimističku perspektivu otvorio je Jan Carnogursky, slovački ministar pravosuđa, a prije 1989 i sam žrtva komunističkih represalija: "Kao ministar pravosuđa, danas sam šef onog zatvora u kojem sam nekoć bio zatvoren. Nadam se da ćemo jednoga dana zauvijek pobijediti komunizam."

**PREDBILJEŽITE SE NA
HRVATSKU ISKRU....**

znaca kitile su vrat i prsa mladih žena i djevojaka diljem panonskoga područja. Koraljno, sedefno ili stakleno zrnje žene su same nizale na konac ili konjsku strunu kojime su krajeve vezale na mali krpeni jastučić. Nerijetko je spoj tih jastučića prikriiven ukrasno složenom svilenom vrpcom tvorničke proizvodnje. Inventivnom, suptilnom kompozicijom posebno se ističu ogrlice iz Pokuplja i okolice Sombora. Na veliku raznolikost ogrlica upućuju i specifični nazivi koji prate tu grupu ukrasa od jednog do drugog životnog prostora panonskog dijela Hrvatske: zrnje, đund, kraluž, biseri, kragulj, grlić, grlinček... Djevojke i žene Baranje, Slavonije, Posavine i Pokuplja rado nose i ogrlice od srebrnog ili zlatnog novca: to su tzv. novci, cvancige, škuđe, petaki, dukati. Novac od kojeg je komponirana ogrlica žene su obamitale obično žutim koncem i prihvaćale ga na tekstilne trake ponajčešće na svilenu trobojnicu ili na crni baršun. Česte su i kombinacije srebrnog novca i staklenog zrnja u jednu ogrlicu: u tom su slučaju kovani novci uzajamno povezani metalnim karičicama a staklo je uloženo u metalni okvir; takve su ogrlice radili posebni majstori.

Ogrlica i prsni nakit, "dukati", Slavonija

Prsni nakit je relativno slabo zastupljen, što je na neki način, opravdano veličinom vratnog nakita koji je pretapa u ukras na prsima. Pod gotovo jedinstvenim nazivom, IGLICA, pravoga prsnog nakita nešto više ima u Hrvatskom zagorju i selima u dijelu Pokuplja. U Hrvatskom zagorju iglica je izrađena od raznobojnih staklenih znaca i jednostavnih malih limenih oblika navedenih na samo jednu ili veći broj tankih žičica i dok se ovdje taj nakit kupovao kod specijaliziranih majstora u većim centrima (Varaždin), u selima Pokuplja izrađivale su ga žene same koristeći se tvrdim papirom, ogledalcima, raznobojnim sitnim staklenim zrnjem, iglom i koncem - oblikovale su iglicu u formi srca. Kao prsni nakit služila je često i ukrasno složena svilena tvornička vrpca preko koje je obična padala ogrlica.

U poređenju s nakitnim ukrašavanjem do sada spomenutih dijelova tijela, kićenje ruke bilo je gotovo zaboravljeno. Izuzetak, čini jedino svečana oprema Slavonke čije podlaktice krasi NARUKVE ili ŠTICLE pletene od tamnocrvene vunice i navezene sitnim bijelim staklenim zrnjem. Tek je u novije vrijeme počelo prodirati u panonska sela poznato nam vjenčano i ukrasno prstenje. Ono je gotovo redovito izrađeno od jeftinih metala. Malobrojno dekorativno prstenje od srebra ili zlata ponajčešće je dopunjeno uložnim staklenim "okom".

Ivanka Vrtovec, Narodni nakit Hrvatske

Dr. Davorka Križaj-Kapljic:

SPROVOD

Povorka u crnom tilu kreće ...
zamišljena, tužna ...
Pogledi nijemi,
uznemireni, nemoćni
pred sudbinom prolaznosti...
Lica izborna, ostarjela
u čudu se susreću,
mnoga nakon dugih ljeta ...

Sprovod ide

Groblje u cvijeću spava ...
Oči mi šeću po spomenicima
predaka mojih ...
Mir osjetih -
Duboki spokoj ...
Odjednom ne bojim se
smrti!!

Stadosmo

Pokopasmo staricu našu,
a slika tog dana,
mojih dragih, sitnih,
i izbornih starica,
drage rodbine,
na tom groblju stoljetnom
ostade pohranjena zauvijek
u nekom kutke moje svijesti.

II. postaja Križnog puta

Okrenuh se tužna
a stara tetka
poljupcem me pozdravlja ...
I znam da moll za me
svako veče
jer tako ml kaže ...
Okamenjena bez riječi
stadoh ...
guše me suze...

Tko će za nas moliti
kad ih neće više biti?
Oh generacija moja
što će s tobom biti!!

Sutradan odoh
ponovo u Kanadu,
I opet će me
mlmoći i
sprovodi i svadbe,
I jeseni i proljeće
moje,
nikad preboljene
Hrvatske.

Duboko, duboko saučešće obitelji
Križaj, a posebice dr. Davorki Križaj-
Kapljic povodom iznenadne smrti
njene majke.
Uredništvo HRVATSKE ISKRE.

Služite se našim pokroviteljima:

ModernAge Plastics Inc.

Custom Plastic Fabrication
Specializing in Acrylics:

Designing, CNC Machining, Computerized
Vinyl Signs, Point of Purchase Displays
For more information: Please call Stan Trtanj
Tel: 416-675-2955 Fax: 416-675-2965
50 Fasken Dr. Units #2,3,4,5,
Etobicoke, Ontario, M9W 1K5

NARODNI NAKIT HRVATSKE

Koliko znate o narodnom nakitu Hrvatske? Danas Vam želimo reći malo više o našem nakitu, no da bi mogli taj interesantni predmet zaista dobro obraditi, prvo jedna informacija: Hrvatsku dijelimo na tri glavna etnografska područja: panonski, dinarski i na kraju, jadranski. Danas ćemo govoriti samo o nakitu panonskog dijela Hrvatske, a u idućim brojevima HRVATSKE ISKRE obradit ćemo i dva druga područja, dinarski i jadranski.

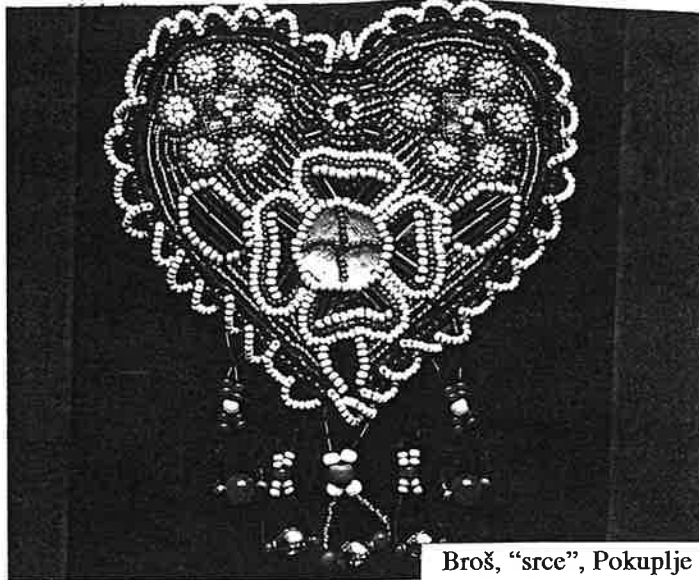
U sastav panonske etnografske zone geografski uključuju slijedeće regije: Banija, Baranja, Hrvatska posavina, Hrvatski Zagorje, Međimurje, Moslavina, Podravina, Slavonija, Turobolje i Žumberak. Za izradu narodnog nakita ove kulturne-historijske zone obilno se koristi umjetno cvijeće, svilene tvorničke vrpce (jednobojnog ili šarenog uzorka), ogledalca, sjajne trepetljike, perje, različito stakleno zrnje, crveni koralj i sedef. Nešto manje je zastupljen metal, jeftine srebrne legure - od kojeg su izrađene naušnice, ogrlice, različiti privjesci i njihovi ukrasni okviri. Plemenito srebro i zlato primjenjuje se u nakitu bogatoga slavonskoga područja u čijim se nekim dijelovima čak i svečana ženska i dijelovi svetačke muške nošnje ukrašavaju vezom zlatnom ili srebrnom žicom.

U ovoj etnografskoj zoni, kao i u ostalim krajevima Hrvatske, ustaljena su dva pravila vezana uz kićenje: muškarci se kite mnogo manje od žena i drugo, nakit se obilnije počinje nositi ulaskom u drugu životnu dob, to jest, nešto prije sklapanja braka. Ovo potonje običajno pravilo na neki način nameće misao o inicijacijama i ženske i muške mladeži. Na sam dan vjenčanja mladenka nosi na sebi veliku količinu nakita koji nije samo ukras već i način kazivanja o ekonomskoj moći i ugledu obitelji, u kojem je prisutna i namjera zaštite. Upravo taj nakit privlači "zlo oko" i tako onemogućuje djelovanje, prema narodnom vjerovanju, zlih, nepoćudnih sila kojima je mladenka naročito izložena. U manjoj se mjeri i mladoženja opremljen zaštitnim sredstvima - na njegov šešir i prsa košulje ili haljetka prihvaćena je svadbena kitica izrađena uglavnom od istih materijala kao i nevjestino oglavlje. Ponekad će nam se oblik svadbenog oglavlja učiniti bizarnim, ali se ipak ne može poreći da je njegova kompozicija od crvenoga perja i umjetnog cvijeća, trepetljika, ogledalaca i staklenih zrnaca zaista skladna cjelina.

U narodu je uvijek jasno izražen zahtjev da se djevojka razlikuje od udate žene i vanjskom opremom. Posavske djevojke polažu na glavu ukrasnu dijademu zvanu PARTA. Taj se ukras razvio iz jednostavne crvene vrpce koja je s vremenom prerasla u kićeni ukras koji se odlikuje gustim, bogatim nizanjem i prišivavanjem sitnog šarenog staklenog zrnja i crvenih koralja. Prigodom vjenčanja na partu se stavlja svadbena kruna upotpunjena velikim brojem svilenih tvorničkih vrpca. I dok parta i razni djevojački vijenci simbolično predstavljaju djevičanstvo, dotle svadbene krune pokazuju dostojanstvo, moć i vlast udate žene. Oglavlja mladih udatih žena ujedno su i dio njihova nakita. ŠAMIJA, oglavlje slavonskih snaša, prekrivena je vezom zlatnom ili srebrnom žicom, strukovima umjetnog cvijeća i skupinama staklenih zrnaca. Umjetno cvijeće, različite ukosnice i češljevi (ukrašeni transparentnim stakalcima što imitiraju drago kamenje) često krase kose djevojaka i mladih žena Slavonije, Podravine, Baranje.

Naušnice koje žene nose u probušanim ušnim resicama odlikuje razovrsnost oblika - od najjednostavnijih metalnih kolutića pa sve do onih koje neodoljivo podsjećaju na stručak

durđica. Vjerojatno su takve "cvjetne" naušnice ušle u narodni nakit u vrijeme baroka. Kićenjem i odijevanjem narod je često oponašao više društvene slojeve prilagođavajući preuzeta dobra svojim ekonomskim mogućnostima i nepisanim zakonima. U ovom dijelu Hrvatske vrlo su česte naušnice filigranske izrade: sastavljene su od dva ili tri srebrna dijela koji se povezani u jedinstvenu cjelinu; poznate su pod nazivom OBOČIĆI. Bogate Slavonke ukrašavale su uši zlatnim novcem Austro-ugarske monarhije, dukatima ili rjeđe njihovom imitacijom. Naušnice, ogrlice i prsne igle od zlatnih dukata prelazile su iz vlasništva majke u posjed kćerke. Predstavljali su ne samo nakit već i novčanu sigurnost obitelji.

Broš, "srce", Pokuplje

Najviše pažnje poklanjalo se ukrašavanju ženskog vrata i odmah zatim prsiju, onim djelovima tijela na kojima je nakit najuočljiviji. Često vratni ukrasi prelaze u prsni nakit bez neke oštre, vidljive granice. U kićenju vrata, odnosno grudi, uočene su razlike s obzirom na propise katoličke crkve, životnu dob ili socijalni i ekonomski položaj žene. Tom vrstom nakita jasno su naznačene brojne regionalne oznake. I ovaj nakit većinom se nosio samo na crkvene blagdane ili u važnijim životnim svečanim prigodama. Jednostavna ogrlica od jednog do dva niza staklenih zrnaca nosile su se za manje svečane prilike. Te STRUKE bile su, za velikih crkvenih ili životnih svetkovanja, zamijenjene ogrlicama sastavljenim od velikog broja nizova (i do 60!) jednobojskih, obojenih ili šarenih staklenih zrnaca, sedefa ili koralja. U vrijeme korizme i adventa te u kasnije životno doba ženski vrat bio je ukrašen ogrlicama od plavih, ljubičastih ili crnih staklenih zrnaca, granata ili njihove imitacije. Bijelom ogrlicom pokazivalo se društvu stanje žalosti za pokojnikom premda nisu bile samo korotni nakit. Lijepa opleća posavskih djevojaka i mladih žena krase bogate tamnocrvene koraljne ogrlice. Prepostavlja se da su takve koraljne ogrlice postale sastavni dio nakitnog inventara Posavine tek krajem 18. stoljeća. Ni danas se pouzdano ne zna odakle je i kojim načinom prispjelo u ovaj kraj toliko obilje brušenih koraljnih zrnaca. Skromne ogrlice od neobrađenih koralja, sastavljene od ponajviše tri niza, susrećemo u okolici Karlovca. Ogrlice od crvenih koralja (rjeđe njihove imitacije), sedefnog zrnja i od zlatnih, odnosno srebrnih pahuljastih staklenih kuglica ili pak od raznobojnih staklenih

Preko fotografija osobnih predmeta i odjeće neidentificiranih žrtava iz 1991. osam osoba prepoznalo svoje sinove, supruge, majke

Majka prepoznala tijelo i drugoga sina

VUKOVAR, Dolazak u Vukovar iz opatijskog hotela, u koje je kao vukovarski prognanik pronašla utočište, za šezdesetšestogodišnju Ivku Konjetic jučer je označio kraj više godišnje potrage. Među fotografijama odjeće i osobnih predmeta 272 neidentificirane žrtve agresije na Hrvatsku, čija su tijela ekshumirana na širem vukovarskom području, ona je prepoznala svoga sina Željka Rajića.

- Kako ne bih prepoznala svoje dijete, rekla je jecajući i pokazivajući Zorici iz vukovarskog Crvenog križa Željkovu fotografiju snimljenu u prošlim, sretnijim vremenima. Iako je svih ovih godina znala da je njezin sin poginuo početkom studenoga 1991. kao branitelj Vukovara, gledajući slike Željka snimljene nakon njegove pogibije koje je SRJ predala Vladinoj Komisiji za zatočene i nestale, Ivka Konjetic prepoznala je odjeću koju je svome Željku sama šivala. Na vukovarskom groblju hrvatskih branitelja ona je ljetos već pokopala jednoga sina, Josipa. I on je kao hrvatski branitelj poginuo pri padu Vukovara, istoga dana kad su njegovu majku odveli u zatočeništvo. Identificirala ga je između više od 900 tijela ekshumiranih iz masovne grobnice na Novom groblju u Vukovaru.

Sličnih se tužnih životnih priča u Vukovaru ovih dana, nažalost, još mnogo može čuti. Bol onih koji su prepoznali odjeću svojih sinova, supruga, majki miješa se s agonijom obitelji koje ni ovaj put svoje drage nisu našli, kako bi ih napokon dostojno pokopali. Marija Beinrauh prepoznala je svog supruga, Vesna Mučalov svoju majku, a Božo Peša svog sina Dragana, ubijenog kad je imao samo 20 godina. Supruga Snježane Vuković, Ivana, ekshumirali su u vojnom kanalu u Marincima, a ona je prepoznala fotografije njegove odjeće. Svi oni koji su preko izloženih fotografija prepoznali članove svojih obitelji, a do sada je preliminarno identificirano osam žrtava, bit će pozvani za zagrebački Zavod za sudsku medicinu, gdje će se potvrditi identitet.

Fotografije izložene u zgradi Poglavarstva u središtu Vukovara do sada je pogledalo više stotina osoba koje traže svoje poginule ili nestale, a prema prijavnim službenicima Crvenog križa ima indicija za utvrđivanje identiteta još nekoliko žrtava vukovarske tragedije od prije osam godina.

S. Butigan, Glas Slavonije, 20.01.99, st. 15

Na groblju hrvatskih heroja

Potresna pisma o stradanju civila nakon II. svjetskog rata

Varaždin, 24. 01.99/ Na adresu varaždinskog Istraživačkog središta komisije za utvrđivanje žrtava Drugog Svjetskog rata i boraca, naslovljeno na voditelja Središta Franju Talana, stiglo je u petak pismo iz Zagreba, pisano starinskim rukopisom. Kad je Talan otvorio pismo, u njemu je na listu papira našao potpisanu izjavu još jednog od živih svjedoka, sada nastanjenog u Zagrebu, koji opisuje prizor koji je kao mladić vidio nakon završetka Drugog svjetskog rata u blizini rijeke Drave kraj Varaždina. U izjavi piše: "Nakon što se Drava povukla u korito, našli smo otvorene rovove i ljudske leševe, najviše u vojnim odorama, iako je bilo i onih u civilu, no sva odjeća bila je razderana. Slika je bila zastrašujuća. Na bezživotna tijela bilo je nabacano kamenje, a mi se nismo usudili pretraživati sadržaj rovova u dubinu. Na tijelima pokojnika, konkretno na lubanjama, mogle su se vidjeti rupe od metka. Nakon nekoliko dana rovovi su ponovo zatrpani, a mi se neko vrijeme nakon tog strašnog otkrića nismo usudili kretati tim krajem." Takve i slične izjave samo potvrđuju činjenicu da je najveći broj poslijeratnih grobnica na području grada Varaždina lociran na dravskoj obali i u obližnjoj dravskoj šumi. Kao što je poznato, nakon ulaska partizanskih jedinica u Varaždin, 7. svibnja 1945., uslijedila su pojedinačna i skupna odvođenja viđenijih Varaždinaca na nepoznata mjesta.

Nakon što su kao "narodni neprijatelji" po kratkom postupku likvidirani, bacani su i zakopavani u tenkovske rovove na dravskoj obali. Ali, kako je Drava prije često otkrivala masovne grobnice ubijenih vojnih zarobljenika i civila. Prema nekim podacima, samo od lipnja do listopada 1945. u Varaždinu je likvidirano između 300 i 400 civila, a masovna su ubojstva nastavljalna tokom "križnog puta" čije su se kolone slijevale u Varaždin. "Nedvojbeno je da su počinjeni brojni zločini, no cilj Komisije je samo prikupljanje činjenica, iskaza i druge građe o svim žrtvama, a ne i zločinima i zločincima. Ne želimo biti progonitelji, već istraživači kojima je cilj istina, dok su zločini i zločinci predmet pravne države.", rekao je Talan.

Do suverene hrvatske države govorilo se samo o žrtvama koje je počinila jedna strana dok se o zločinima partizana i komunističke vlasti nije smjelo govoriti. U nepune tri godine rada varaždinskog Istraživačkog središta kompletirano je više od 2.500 kartona žrtava iz tog vremena, a obilježena su mjesta zajedničkog ukopa stradalnika u Virja otoku, Lovrećanu, Višnjici, Cerju Nebojše, Maruševcu, zatim sedam masovnih grobnica na novomaroškom području i po jedna u Tužnom, Beretincu i Knegincu. (Karmen Gumbas, Vjesnik, 29. siječnja 1999)

JOLIC ENTERPRISES LIMITED C.O.B. AS
ONTARIO SIDING

Poznata hrvatska tvrtka ove struke u Kanadi
s više od 25 godina poslovnog iskustva.

UGRAĐUJEMO SVOJE VLASTITE
PROIZVODE KAO I PROIZVODE DRUGIH
RENOMIRANIH PROIZVOĐAČA

UGRAĐUJEMO TOPLINSKI SIGURNE
PROZORE I VRATA RAZNIH VRSTA
ZA SVE NAVEDENE RADOVE GARANTIRAMO

Cijene: Naše pravilo je biti povoljniji
ili isti u cijeni sa konkurentima.

- JOHN JOLIĆ -

1187 Bunhamthorpe Road East,
Oakville, Ontario L6J 4Z2

(905) 257-0334
(905) 257-0329
Fax: (905) 257-0397

The Times (London) Dec.10.98

Officials have banished prostitutes from peacekeeping training school, writes Tom Walker in Brezovica OSCE monitors at the Hotel Narcis in Brezovica will have to find some other way to fill their spare time / Kosovo monitors lose Belgrade's sexual favours

The Organization for Security and Co-operation in Europe yesterday hurriedly dispatched a group of prostitutes back to Belgrade after they were discovered in Kosovo ski hotel servicing international "verifiers" supposedly monitoring the province's fragile cease-fire.

Senior officials at the OSCE in Vienna have learned to their horror that a group of Italian ex-servicemen running the OSCE training school at the Hotel Narcis in Brezovica have turned a blind eye to ten nights of multinational high jinks.

Before they vanished yesterday morning the women involved said that they had been sent from the Serbian capital specifically to do business with Kosovo's new influx of Western observers, many of whom have had distinguishing military careers. British verifiers have been among those taking advantage of the hotel's seventh floor delights and it may have been through British channels within the OSCE that the brothel racket. Verifiers paid the women DM150 (53) an hour - was rumbled.

"I overheard a senior Brit who said there was nothing he could do to stop his boys having a bit of fun on a Saturday night", said a local interpreter in Priština, where the alarm bells at the OSCE's regional headquarters began ringing at the weekend. "It's very worrying and serious and it must be stopped at once." Mons Nyberg, an OSCE spokesman in Vienna, said yesterday. "We must be vigilant".

For their part, the women were sad to leave. "The Italians were fun and we had a big farewell party," said 23 year-old Dragana. "We earned twice as much as we could in Belgrade, but the Germans were cold, and we never had time to really get to know the Americans. I don't understand why we have to go, because there are a lot of men needing female company here."

A night spent in Brezovica, a largely moribund ski resort that boasts Europe's third-longest downhill run, had dully confirmed the absurd theatre of an evening's relaxation at the cavernous Hotel Narcis, home for the next six months to rotating group of verifiers. Providing about 200 guests daily, the OSCE contract with the hotel is worth more than \$1 million (\$565,000).

After dinner, a handful of Italian and American monitors sat in a coffee lounge, listening to their compatriots crashing our John Denver ballads on a guitar. Rather more earnest German observers were watching Alegrian satellite television, while on the first floor the occasional training seminars on mine awareness and kidnap dragged on. The real action, however, was to be found in a subterranean bowling alley, where a waiter winked and said he knew just what we meant when we inquired if there was a nightclub in the hotel. A few journalists in the lift revealed a brisk trade between the bowling alley and the seventh floor, where verifiers anxious not to be caught in flagrante in their own rooms could be guaranteed privacy by Dragana

Strana 10

and her two friends. "We'll do it in whatever room," she said in a frank interview in which she revealed signatures on her breasts, one from a waiter and one from an Italian verifier. She was uncertain how the trade had been organized, but said a man named Mario was involved. Asked if there was any danger of any of the OSCE monitors getting into trouble for taking a girl, a waiter said: "Are you kidding? They are here just for the foreigners."

A small army of local bodyguards is supposed to keep the hotel clear of all non-OSCE personnel

Iz kanadskog tiska..

The Toronto Star, 8.2.99, page 2

Canada shouldn't commit troops to the Serbian province of Kosovo without full debate in the Commons, retired Maj. Gen. Lewis MacKenzie says.

Prime Minister Jean Chretien said last month that Canada is ready to deploy its military in a NATO-led strike, if called upon.

But MacKenzie said yesterday Canada should stay out until the issue is debated by MPs and the United Nations resolves to send in peacekeepers. He spoke at a Toronto conference hosted by the Hellenic-Canadian Federation of Ontario.

Hopes that Canada could quickly right things in Kosovo with air strikes are "naive to the extreme", said MacKenzie, former chief of staff of the U.N. protection force in Yugoslavia.

Any action there deserves serious debate because it directly affects "the life and death of our sons and daughters" in the military, said MacKenzie who served in nine peacekeeping tours of duty....

Editor's remark: A letter was sent as a response to the above article:

Dear Sir,

Re: PM urged to go slowly

Toronto Star, 8.2.99, page 2

One of the commendable traits that retired gen. Lewis MacKenzie displays every day of his life - last few years - is friendship toward the Serbs. He pulls for them through thick or thin - through the grenades of Sarajevo, massacres in Srebrenica, even now in the slaughter of the innocent of Kosovo.

However, his words are given full attention. In the meantime the dead bodies of Croats and Muslims were piling up all the time, and now Kosovars are dying - and yet he never lets his friends the Serbs down. Admirable!

Yours truly,

Valentina Krcmar

ŠIRITE
HRVATSKU ISKRU

primjer ljudske nemoći. Njihovi postupci, bijahu klasični primjer straha, nemoći, neodređenosti...Prava ljudska ilovača, prikladna za modeliranje lica za svaku političku prigodu. Nikakvo čudo, da su nas, baš oni, koji su smatrali sebe "progresivcima", nastojali spriječiti u našim hrvatskim nakanama. S izrazito podrugljivim osmjehom na licu I pritajenom prijetnjom u glasu spominjali su Hrvatsku, kao neku aberaciju duha, koja nesumnjivo i nezaobilazno vodi razaranju kozmičkog reda. Hrvatska je za njih bila primjer istočnog grijeha ! Da, i o tome sam razmišljao, kad sam došao natrag u Hrvatsku i pred zagrebačkim kolodvorom, poput Danteova hodočasnika zanesen čudom Kristovog krvavog lika na Veronikinom rupcu, opčarano gledao veo magle na licu okrvavljene Hrvatske. Mladi Englez nije ni sanjat mogao, kakvu magiju ljubavi nosismo u sebi. On je sigurno razmišljao o magiji događaja, a ja o magiji preobrazbe. Ljubav je stvarala Hrvatsku. Jer: zaludu bi bili svi naši ratovi i umiranja, da nas ljubav nije poticala na napore i žrtve. Ali mi smo vjerovali !

Spominjem se početnih dana u Vancouveru. Od šačice zanesenih osamljenika, uzrasla je tijekom vremena, zavidna hrvatska kolonije, koja je toliko žrtvovala za nezavisnost Hrvatske! Međutim, ni danas nas "progresivci", možda nešto drugčijih usmjerenja, ali "progresivci", ne ostavljaju na miru. Jer za njih je Hrvatska također odraz primitivnog duha. Ako već nije posve tako, onda nije ono što smo sanjali. A pitam se, odkud oni znaju kakvu smo Hrvatsku sanjali ? Njihov podanički mentalitet naprosto ne dozvoljava da se izvuku iz podaništva tuđih apstrakcija, koje svakome (osim njima samima, dakako) prstom ukazuju na njihov moralni vakum, da bi bili u stanju sagledati naš san i njegova ostvarenja. Krabulja "njihovog" univerzalnog vizionarstva, ako nam išta može reći, onda nam govori o njihovom upornom podaništvu. Vladari svijeta, nakon što su shvatili napokon, da je brutalna vlast nad slabijima danas beznadno izvan mode, dosjetiše se tržišta, novca i njegove moći. Sjetiše se, da lihvarski zajmovi i pritisci (selektivna primjena ljudskih prava) mogu lagano zamijeniti goropadnost brutalne vlasti. Rose by any other name...rekao bi Shakespeare. Upravo radi toga se natječu i viču iz petnih žila o našem "nacionalizmu", "nacionalističkoj gordosti", "kolektivizmu krda..." kao retrogradnom vidu suvremenog života. Dakle, Hrvatska opet narušava kozmički red. A sve je to zapravo, što ono vele, da se Vlasi ne dosjete. Jer, poučeni našom vlastitom prošlošću, tko nam može jamčiti da globalizam, univerzalnost, itd., nisu plodna njiva za uzgajanje budućeg univerzalnog kolektivističkog krda ?

Svijesni da ništa ljudsko nije savršeno, mi smo tražili ono što je i bilo moguće u granicama ljudskih mogućnosti. Ali nismo samo "sanjali". Mi smo vjerovali u Hrvatsku ! Međutim, spoznaja vlastitih ograničenja ne isključuje kritiku naših ostvarenja. Dapače, ona je potrebna kao nasušni kruh i voda. Kao neotuđivi vid ljudskog rasta I ljudskih dostignuća. Ali nam nitko više ne može prodavati rogove za svijeće. Veoma dobro znamo razlikovati dobrotajnost od zlonajnosti. Od stvarnog prijateljstva i zakrabuljenog neprijateljstva. I zato ostajemo pri svome. Jer: Hrvatska, ni u snu ni na javi, ne gaji mržnju spram nikim i ničim, osim, dakako, zlosilja tuđe vlasti.

Kad sam se ponovo vratio u Hrvatsku, odmah nakon "Oluje", ljubaznošću jednog višeg časnika hrvatske vojske, obišao sam netom oslobođene krajeve. Krvavo lice Hrvatske, bez poetike magličastih Rubensovih krajolika. Stravična slika izgorjelih I razrušenih domova. Kuće, kao raspadajuća ljudske tjelesa iskopana iz grobova i razbacana po zelenim pašnjacima, trulila su posvuda. U takvom raspoloženju sreo sam se s jednim prijateljem iz rane mladosti. Reče mi njegova žena da je

pročitala moju pjesmu, "Prometejeva smrt", posvećenu mrtvom prijatelju iz Vancouvera koji nije doživio Hrvatsku. "Lijepa i dirljiva, ali ja vas emigrante ne razumijem." Biva, mi smo neki ljudi vrijedni, možda, sažaljenja, ali ništa drugo. Iz njihove, navodno, čiste i nepatvorene sućuti, nude nam udruge... Prekopavajući, u tom trenutku, u glavi moja spominjanja na mrtvog prijatelja i Vancouver, ja sam se, donekle, ali iz drugih razloga I složio s gospodom, ali nisam ništa rekao. Spominjajući se sada početaka dok ovo pišem, opet mi sine, pa zapravo i bili smo zahvaćeni vrstom ludila, svetog ludila, svojstveno svim ljudima, koji vjeruju u pravo i pravdu. Kao što rekoh, Hrvatska je za nas bila opipljiva ljudska potreba. I kad je nastala osjetili smo je kao projekciju svoje vjere. Ona nas nije zatekla. Jer: mi smo vjerovali !

Drago Geoheli piše:

Velečasni Ivica Kecerlin, župnik crkve Hrvatskih mučenika u Mississaugi, održao je izvanrednu propovijed o trijumfu zla nad dobrim u Hrvatskoj, što se u klasičnom smislu dogodilo tijekom Nezavisne Države Hrvatske. Prostor ne dozvoljava iznošenje detalja, ali najvažnija poruka sastojala se u tome, da se ne trebamo bojati oporbe, koliko podzemlja koji radi s tajnim programom nasilja, što se i u ovim nemirnim vremenima može ponoviti. I makar je vlč. Kecerlin bio suzdržan u ukazivanju krivca, moglo se jasno razumjeti kako su komunisti bili nositelji tajnog programa nasilja i smrti, od kojih je, na kraju rata stradala jedna čitava generacija intelektualaca, idealista i zaljubljenika u Hrvatsku. Stradali su jednostavno zato što su voljeli Hrvatsku. Kasnije, kad se pisala povjest pobjednika, sve to nasilje opravdalo se pod nekim svjetskim zajedničkim nazivnikom borbe protiv "antifašizma". Sad pak, kad smo "pomireni", svi zajedno suočeni smo s novim oblikom fašizma koji djeluje u ozračju globalizma, kojem su poticaj kontrola, dominacija u vojnom i gospodarstvenom smislu. Njemu se suprotstaviti trebao bi biti naš zajednički cilj. Postaviti se protiv nasilja financija protiv djelovanja ruskih ljevičara iz SAD-a, protiv ratnih industrija, protiv jednostranih odluka što fobično mrze suverenost malih država. Novo globalno nasilje nadvilo se nad Hrvatskom... Da li to osjećaju i građani u Lijepoj našoj, ostaje nepoznanica, ali to se itekako osjeća u ovim sredinama, gdje se, na primjer tragični incident SFOR-ovog drskog ubojstva u Karlovcu tretira kao nevažni događaj, nedostojan medijske pozornosti.

Kad ne bi bilo ništa više u namjerama globalista, znali bismo što oni misle i osjećaju prema nama; spremaju nam i goru sudbinu od ove postradalih na Tomislavovoj ulici, u gradu na četiri rijeke.

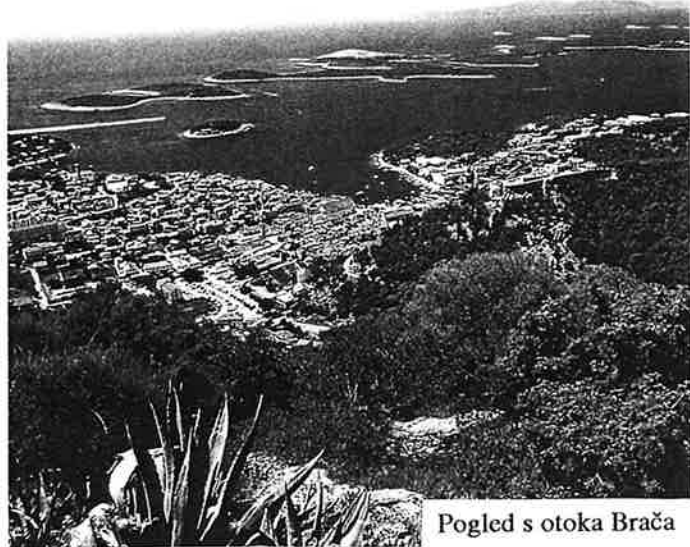
ISTRAŽNOM POVJERENSTVU ŠEST MJESECI DA UTVRDI TKO JE 1990. RAZORUŽAO HRVATSKU

Iako je još prije nekoliko tjedana inicijativa HSP-a da se osnuje istražno povjerenstvo koje bi utvrdilo okolnosti i odgovorne osobe koje su 1990. predale oružje Hrvatske teritorijalne obrane tadašnjoj JNA bila dočekana "na nož" u svim oporbenim strankama, a ni u HDZ-ovim krugovima nisu na nju previše blagonaklono gledali, jučer se dogodio zaokret. Na sjednici Odbora za zakonodavstvo HDZ je podržao tu inicijativu, a odlučeno je da se istražno povjerenstvo osnuje već na ovoj sjednici Zastupničkog doma te da mu se dade šest mjeseci u kojima bi trebalo istražiti taj noviji dio hrvatske povijesti i izvijestiti Sabor.

Ivo Tasovac, Salt Lake City, USA.

PISMO S RUBOVA SPOMINJANJA

Razmišljao sam što bi napisao za ovu prigodu. I dok sam tako razmišljao, sine mi ona američka o običnim ljudima. Točno: samo obični ljudi postižu neobična dostignuća. Naše hrvatske kolonije diljem svijeta bijahu kolonije običnih ljudi, ali upravo zato što bijahu obični ljudi, stvarale su čuda. Mene posebni osjećaju vežu s Vancouverom, jer tamo sam i ja započeo život na novom kontinentu. Ne zamjerite mi onda što se vraćam početcima, ljudima, koji udariše temelje sadašnje hrvatske kolonije u tom lijepom gradu. Ti obični ljudi, koje sam imao čast poznavati, započeli su zacijelo nešto neobično. Svoju veliku ljubav za Hrvatskom ugradiše u temelje hrvatske zajednice u Vancouveru. Ovih par redaka, sakupljenih s rubova mojih spominjanja, je moj dar svima njima i zahvala za njihovo veliko hrvatsko srce.

Pogled s otoka Brača

Vraćajući se početcima, spominjem se kad je u Vancouver boravila skupinica nadošlih Hrvata. A danas je tamo golema hrvatska zajednica. Ugodna klima i more, privlačila ih je na obale Pacifika. Stizali su, gotovo, jedan po jedan iz predjela šuma i dugih zima. More je otvaralo u njima nove obzora i spajalo ih s nepoznatim svjetovima. Dolazili su iz Europe, britanskih rudnika, izbjegličkih logora. Svaki od njih donio je priču ljudske patnje. Priču križnih puteva. Priču o pravdi i nepravdi. Priču o samovolji silnika. Priču o izgubljenom zavičaju, koji je s vremenom poprimao u našim maštama obrise čarobne postojbine i žudnjom za povratkom. Spominjem se...

Spominjem se Vancouvera kad smo u prvim danima otkrivali jedan drugoga. Hrvatska je za sviju nas bila privlačni magnet, koji nas je držao na okupu. Prepoznavali smo se kao ljudi koji su nosili na sebi breme tuge, ali nikad očaj; Jer mi smo vjerovali! Naše tlapnje o Hrvatskoj poprimale su tih dana svojstva obrednog kruha i vina. Slučajevi nisu bili rijeki kad su neki ljudi, uz čašu crnjaka (kod Ilije bootleggera), otvarali sebe i pričali, upravo djetinskom iskrenošću, o ženama i djeci, koje su ostavili za sobom. Gorostasni ljudi s krupnim suzama u oku...Priče o zgarištima i životu uopće, kao o sprdnji slučaja ili samovolji moćnika. Udesu čovjekovim za kojeg nitko nije imao pravi odgovor. Bili su to dani kad su nas čak i naši "starosjedioci" optuživali da nas je najmila kandska vlada sa svrhom rušenja njihovih radničkih udruženja. Da smo ubojice i "štrajbrekeri". I štošta drugo...Ali mi smo vjerovali!

Jest, dobro se spominjem. Bili smo siromašni, ali nosili smo u sebi obilje životnog poleta. Mi smo bosim nogama čvrsto stajali na imaginiranom hrvatskom kamenu i, kao mitski Anteji, čutili u sebi snagu daleke zemlje. Ljubav za Hrvatskom davala je smisao našem postojanju. Bez nje, jedva da bi preživjeli kao ljudi. Jer zaludu bi bila sva bogatstva ovog svijeta, da smo u procesu sticanja blaga izgubili sebe. Tu mističnu ljubav za Hrvatskom najbolje sam osjetio kad sam posjetio po prvi put Hrvatsku 1992 god. Stigao sam vlakom iz Milana u Zagreb. Bila je večer. Sišao sam s vlaka. Pred kolodvorom, kao opčaran, zurio sam u zagrebačku maglu, možda pola sata, možda sat. Ne znam! Ta tiha magla zagrebačka, nalik rastegnutoj vlažnoj svili, posijana s tisućama prigušenih krijesnica, rastegla se ispred mene kao poetika Rubensovih krajolika. Kao da je prekrila okrvavljeno lice... U tom trenutku došuljao se do mene neki mladić. Zamolio me je, na engleskom, da mu pripalim cigaretu. Vičan engleskom, nisam ni primjetio, da u tome ima nešto neobično. Zaokupljen svojim mislima, jedva sam slušao o čemu priča. Neke od njegovih riječi udoše u moje uho. Neka djevojka, neka Hrvatica...London...on došao zbog nje...Ali...Zbunjen mojom šutnjom, zastao je na trenutak. Onda tiho, kao da mi je pogledao u srce, gotovo šapćući reče: "Yes, yes, Croatia is a magic land". Bez riječi sam ga pogledao i otišao s taksijem. Magic,magic...razmišljao sam u taksiju. Magija ljubavi u nama, eto, privlači nas natrag u svoje ishodište...

Da, spominjem se promućurnog Ratka. Spominjem se tihog Mira, pristojnog Iva, dobroćudnog Ede, ratobornog Jure, gorostasnog Osmana. "Biše to u Bosanskom Petrovcu", pričao bi Osman, "kad bolan đikani navalili...Mi u rovovima...Bljesnuli handžari, pa me jedan opušti po usni, vako...Ali prsnuo je i on, jes' dina mi, kao zrela jagodica..." Andrije se spominjem, spominjem se skladnog I poslovnog Đura, dobroćudnog i plećatog Ivica. I mnoge druge, koji su svoja lutanja završili na obalama Pacifika. Mnogi su već i mrtvi. U Ratkovoj staroj kući, zapravo u njegovoj kuhinji, skupljali smo se svakog dana. Svaki novodošli Hrvat, koji je banuo na ovaj kraj svijeta, obavezno je došao u Ratkovu kuhinju. Dočim se je pojavio na vrata, već je je Ratko naređivao: "Daj Emica, kuvaj kavu." Emica bi dohvatila džezvu i za tren oka kava je bila na stolu. U toj kuhinji, uz kavu, ljudi bi se opustili, kao da su kod svoje kuće. Ili negdje u nekom toplom hrvatskom svratištu, otvorenom od osam ujutro do jedanaest navečer. Obiteljski ugođaj pribavljala je graja Ratkovih mališana. Tomislav, Lucija...Spominjem se ljutog Radovana. Koračao bi od jednog kraja kuhinje do drugog, pušio i pričao. "Kad sam s mojom bojnjom bio u Banja Luci..." započeo bi tako, i završavao s Novim Beogradom. "Sagradiše ga tamo, majku im srpsku, samo da nam otmu hrvatski Zemun." Teške njegove riječi padale bi na pod Ratkove kuhinje, kao željezne sjekire. Kao što u stara vremena svi putovi vodili u Rim, tako su u naše dane vodili u Ratkovu kuhinju. Svaki novodošlica izljevao je, na svoj način, svoju gorčinu, svoje muke i nade, koje su se postupno slijevala u našu kolektivnu svijest.

Iz ovih prvih susreta, rađala se potreba za okupljanjem sviju, koji se nosili Hrvatsku u sebi. Ne samo kao zamišljeni ideal, već kao opipljivu ljudsku potrebu. Svi smo znali da bez Hrvatske ne možemo biti posvemašni ljudi. Tek dvonošci bez časti i dostojanstva. Starosjedioci naši pružali su nam upečatljivi

RECOMMENDED READING

If you are not very familiar with the situation on the Balkans, we recommend a book which deals very thoroughly with the situation in Balkans in 1935. The book, "THE BLACK HAND OVER EUROPE" by Henry Pozzi is an excellent book - very informative, deals very fairly with the situation in the Balkans, but one thing is interesting: when you read it, you will feel as if you are looking at the situation today. This book is a must for those who want to know the truth about the tormentors and the victims, in this case the Serbians and all those neighbours around Srbija, those who lived and died under the boots of their Serbian neighbours. Today we are bringing just an excerpt; this time about the methods they used to torture Macedonians. Warning: the contents of this excerpt include strong language, and even worse images. Should you have a weak stomach, please do not read it. It is unbelievably difficult to bear.

THE BLACK HAND OVER EUROPE

Henry Pozzi, issued 1935

The Bulgarian scene. Page 186-188

I had left Skopje, declaring to Jovanovitch that I was going to Bitolj, from where I would go by car to Ochrida. I hoped in this manner to free myself from official supervision.

However, this was excepting too much. I had not been in my hotel at Veles five minutes before the Inspector of Police, Djaganatitch, saluted me on the doorstep. The Intelligence Service functions very well in Macedonia! He was a charming man, this Inspector Djaganatitch. He took me to his office later on and told me of his campaigns against the comitadjis of the ORM.

"Do they still come as far as Veles?"

"We took the last nearly three years ago, near the village of Katzibego," he replied. "Fourteen men and two women. Fine slips of girls they were too. They kept us company all night!"

"That must have amused you!" I said tactfully, but ironically.

"Oh, yes! In the morning when we had to get en route they couldn't stand up. But we knew the remedy for that! A few cracks of horsewhip on the seat, and they ran like she-goats! The main thing, however, was to make dirty curs talk. You can bet they hadn't come all the way from Bulgaria without being hidden and aided along the route. We wanted the

names and addresses of their friends. Yes, believe me, sir, we tried everything; iron wire twisted round the head or the knees with a stick, big toes crushed with a hammer. It's a rare thing if a chap doesn't confess before the second foot. It's even better that the one with the teeth! You know the one, I reckon. It's this way! You put the man in the chair with his head bound to the back of it. You pry open his mouth and drill one, two, three teeth. I have seen huskies collapse at the second tooth. At the third they tell you all you want to know. It's worth more than fifty cudgel blows. But thus last gang we caught simply wouldn't talk. No, sir. They made a sign to stop, and then when we stopped they said nothing. The women were the worst. We drilled four teeth, two in front and two big ones. They went a bit white, but that's all. One of them spat in my face! I could have killed her! I wanted to set them on burning coals, as Mr. Lazitch had us do near Kratovo."

"Well, all of a sudden, I found this."

He plunged his hand into a drawer and held out to me an old rusty razor....

Mennonite

**New Life Centre of Toronto
Tečajevi Engleskog Jezika
uz pomoć kompjutera (računara)**

LINC Program

**(Landed Immigrants and Convention Refugees)
Besplatan dječji vrtić i prijevoz do / iz škole**

STUPNJEVI 2,3 i 4

Jutarnja i popodnevna nastava

Zainteresirani se mogu prijaviti u prostorijama

"Mennonite New Life Centre"-a

1774 Queen Street East

Toronto, On M4L 1G7

(Raskrižje Queen Street East i Kingston Road)

Tel: (416) 699-4527

Ovaj oglas i program plaća

"Citizenship and Immigration Canada"

MODERNE HRVATSKE NEMA NA OGNJIŠTU!

Razgovor Vuka Djuričića, sa dr. Slavenom Leticom

Knjiga "Političko pleme" dr. Slavena Letice je "zbirka teorijsko-literarnih priča o važnim ljudima i još važnijim događajima u Hrvatskoj od 1992. do 1998...". O tome, ali i o današnjoj i budućoj, modernoj Hrvatskoj razgovarali smo s njezinim autorom.

**Zašto ste knjigu nazvali "Političko pleme"?*

-Hrvatsko se društvo nalazi u pretpolitičkom vremenu jer nemamo staru, dugotrajnu demokraciju s čvrstim institucijama civilnog društva s dugim stranačkim lojalitetima, obiteljskim, osobnim... tako da je današnje društvo u tom smislu predmoderni, predpolitičko. U takvim se društvima stvaraju vrlo čudni oblici političkog povezivanja pripadnosti, koji su metaforički rečeno plemenskog oblika. Dakle, knjiga govori o hrvatskome političkom društvu koje još nije uspostavljeno.

**Na koji način definirate i obrađujete ta naša 'politička plemena'?*

-Riječ je o skupinama koje su se formirale, o lobijima, klanovima, o političkim i ideologijskim podjelama u hrvatskom društvu. Recimo, poglavlje koje govori o "nazadnjacima" pokušava problematizirati jedan od temeljnih problema u hrvatskom društvu. Konzervativizam u Hrvatskoj nije europskoga tipa, kod nas konzervativci pokušavaju tražiti uzore u prošlosti, u kojoj nismo imali izgrađeno i stabilno građansko društvo. Jedna podskupina u plemenu 'nazadnjaka' su i "ognjištari" koji uzimaju ognjišta kao metaforu vlastitog ideala. Danas nuditi "ognjište" kao jedan ideal za razvoj hrvatskog društva je dosta čudno, zato što u ognjištu, osim pucketanja vatre, dima i krumpira ispod peke nema ničega drugog. Ne može se na 'ognjištu' graditi hrvatsko društvo za 21 stoljeće, s kompjutorima, građanskim slobodama, civilnim društvom.

**Na promociji Vaše knjige izveden je i dramalet "Sud javnosti", tema kojeg je politički proces koji je protiv Vas pokrenuo predsjednik Tudman. Kako ocjenjujete tu izvedbu?*

-Zadovoljan sam! Promocija knjige je za mene bio i test stupnja totalitarnosti u našem društvu.

**Nitko se nije pojavio od vladajućih. Zašto?*

-To je vrlo važno! Da se pojavio barem jedan hadezeovac, to bi bio simptom da u Hrvatskoj ne postoji totalitarizam. Pojavila se samo supruga jednog političara. Znači, da se barem jedan pojavio, to bi značilo da je strah od represije nestao, međutim, vidi se da je on apsolutan. Na promociji se pojavilo sve što misli svojom glavom, svi važni i pametni oporbeni političari...

**Nisu bili baš svi. Znači li to da je strah zahvatio i neke od njih?*

-Kod nas postoje dva tipa totalitarnog straha. Prvi je hadezeovski a drugi je "bankoliki", odnosno strah od represije koju je najavio Ivo Banac, tako da se iz Liberalne stranke nitko nije usudio pojaviti. On je kroz javne istupe najavio represivne mjere...

**Ako dođe na vlast, i vi ćete 'stradati'?*

-Ne samo ja, stradat će svatko tko slobodno misli u Hrvatskoj, odnosno tko ne misli kao Banac. Dakle, to su dva tipa autoritarne, maoističke svijesti koja je podjednako prisutna i u HDZ-u i u tom "Bankolikom društvu".

**Je li nužna smjena sadašnje vlasti?*

-Naravno, sadašnja vlast ne može graditi stabilno i demokratsko grjansko društvo. Kako je sasvim sigurno, ili vrlo vjerojatno da će doći do smjene vlasti, već se sada mora ozbiljno postaviti pitanje kako će 'šestorka' ostvarivati to društvo.

**Ako se 'šestorka' održi?*

-Ako se ne održi, onda će vlast osvojiti SDP i HSLS, i još jedna satelitska stranka. Bez obzira na to, oni već danas moraju

hrvatskom društvu nuditi svoju projekciju, viziju buduće moderne Hrvatske.

Nove vizije (ulomci iz knjige "Političko pleme")

-Najiskrenije vjerujem da je Hrvatska zemlja s kojom se lako upravlja i koja ima goleme potencijale. Gospodarska vizija Hrvatske je vrlo jednostavna i kad susrećem kolege sa Zapada, uvijek im govorim da je prava umjetnost stvoriti od Hrvatske siromašnu zemlju. Da takva zemlja danas ima 300 tisuća nezaposlenih i da bi se, prema provedenim istraživanjima, 900 tisuća ljudi htjelo trajno iseliti, to je najzastužujući podatak koji je objavljen u hrvatskoj javnosti. Pogledajte naše novine, a one prenose ono što se događa, iz njih izvire ubojstvo nade. Postale su ubojice nade, a vjerno izražavaju stvarnost. Problem je u tome što je javnost militarizirana u doba mira, znači stvorena je Unutrašnja agresija koja je destruktivna. Hrvatskoj danas trebaju političari ili javni ljudi koji će ponuditi vizije nove Hrvatske i koji će osloboditi goleme razvojne potencijale.

Majstori

-Davno se dalo naslutiti da se u Hrvatskoj mora stvarati ono što ja u knjizi nazivam postpostkomunizmom. To je razdoblje nakon velikih tektonskih poremećaja i erupcije. U Hrvatskoj se u deset godina dogodilo ono što se događa nakon svih velikih revolucija. Revolucionari, idealisti, veliki pokreti, koji su bili puni uglavnom pozitivnih naboja, polako su se smirili. I nakon četiri ili pet godina na scenu stupaju majstori poretku, tehnolozi vlasti. To i ne čudi s obzirom na činjenicu da danas u HDZ-u, u vodstvu, ima 60 ili 70 posto bivših represivnih čelijskih komunista. To nisu komunisti od formata, nego su to ljudi, poput Borislava Škegre, koji su bili predsjednici osnovnih organizacija SK I slično. Dakle, posve je jasno da Hrvatska nakon deset godina mora ući u drugo razdoblje, u razdoblje Druge Republike, a to podrazumijeva bitne i temeljite promjene u društvu.

Izgubljeni

-Tek će druga, treća ili četvrta generacija političara biti kadra postati modernim političarima u zapadnom smislu te riječi. To je proces koji će trajati, ali ga moramo započeti što prije. generacije koje su socijalizirane u totalitarnim društvima imaju jedan životno dugi hendikep i ljudi koji danas imaju 20 godina imaju šansu da grade modernu Hrvatsku u 21. Stoljeću, jer smo mi, na neki način, izgubljena generacija.

Slobodna Dalmacija 3. Veljače 1999

Služite se našim pokroviteljima:

 Krešimir Jewellers Inc.

- specijalna izradba nakita sa hrvatskim grbom i motivima
- vjenčano i zaručno prstenje
- muške i ženske narukvice u 10K, 14K 18K zlatu
- nudimo Vam brzi i stručni servis popravaka
- radimo procjenu nakita za osiguranja

3045 SOUTHCREEK RD. UNIT #2
MISS. ON L4X 2X6 (905) 629-8415

pjevač razumije tek početne korake mlade pjevačice. Za Danijelu - najbolje želje i ustrajnost, jer nema ništa bez velikog rada i upornosti.

Našoj zajednici treba više ovakvih koncerata. Uopće potrebni su nam kulturni događaji koji će ponijeti publiku Toronta. Nadamo se da ovo nije posljednji ovako visoke kvalitete. Veliko hvala ide "Zvucima Hrvatske". (VK)

STEPINČEVO,

Župa Naše Gospe Kraljice Hrvata

Nakon sv. Mise ove nedjelje, 7.02.99, organiziran je ručak, u čast obljetnice smrti blaženog kardinala Alojzija Stepinca. Moram spomenuti propovijed umirovljenog vlč. Gjurana, koji je bio svjedokom života našeg novog blaženika. Slušala sam više puta riječi vlč. Gjurana, i svaki puta u svakoj riječi čuje se bol za blaženim Alojzijem Stepincem, ali i ponos na njega i njegovo životno djelo, kao i na sve ono koji su živjeli i radili kraj našeg blaženika. Negdje pri kraju propovijedi vlč. Gjurana je rekao da će ponijeti sva naša srca sa sobom na grob blaženog kardinala kao naš dar, kao i sve naše suze, jer naš kardinal će znati pročitati u svemu tome našu ljubav i molitve i duboku vjeru koju nosimo zauvijek. Još jedna rečenica mi se je usjekla u pamćenje: sada se okrenuti od Hrvatske, biti nezainteresiran i ne sudjelovati u zbivanjima Hrvatske isto je kao da smo iznevjerili sve hrvatske mučenike, a napose blaženog kardinala Stepinca.

Pjevački zbor župe Naše Gospe Kraljice Hrvata

Nakon ručka bio je kratki, ali dobro pripremljen program, koji je izvrsno iznio župni zbor, čije pjevanje postaje sve profesionalnije!. Ipak, najvažniji dio bio je film o posjeti sv. Oca Hrvatskoj prošle godine, kad je proglasio kardinala Alojzija Stepinca blaženim. Iako sam mnogo čitala o toj posjeti prvi puta sam shvatila da je sv. Otac govorio isključivo hrvatski tijekom svoje posjete našoj domovini. Ta činjenica, da on u svojim visokim godinama i dosta krhkim zdravljem - govori samo i jedino hrvatski za vrijeme svoje cijele posjete pokazuje koliko je njemu stalo do naše napaćene domovine. Sv. Otac Papa je pokazao svim svojim djelima u vremenima kad nije bilo popularno pomagati Hrvatsku koliko cijeni Hrvate i zna o nama, a posebno o kardinalu Stepincu, tako da se nadam da će njegove poruke izrečene jasnim hrvatskim jezikom biti dobro saslušane i provođene.

Tog istog dana oprostili smo se s vlč. Gjuranom, koji se je idući dan vratio kući u Zagreb. Za vrijeme svog kraćeg govora vlč. Gjurana je spomenuo da je potrebna pomoć za

gradnju crkve sv. Leopolda Mandića u Zagrebu, gdje on pomaže. Naša zajednica je pomagala gdje god je trebalo: vrijeme je sada da pomognemo vlč. Gjuranu u gradnji te nove crkve u Zagrebu. Dragi čitatelji: pošaljite novčanu pomoć preko Župe Naše Gospe Kraljice Hrvata vlč. Gjuranu u Zagreb. Za svaki dolar dobiti ćete "income tax receipt", a za pomoć - veliko hvala od župljana sv. Leopolda Mandića u Zagrebu. (VK)

Vratili su se Meksikanci i Kubanci

Pred par dana vratili su se naši Meksikanci i Kubanci - naši Hrvati koji su bili u Meksiku i Kubi u organizaciji "Generalurista" i "Zvukova Hrvatske". Malo sam razgovarala s organizatorom, gosp. Ivicom Lončarićem, koji mi je rekao - sa smješkom, ili bolje rečeno "širokim smjehom", da im je bilo upravo izvrsno! U Meksiku je bila grupa od njih 80, u hotelu Los Cocos, u Porta Valarti, krasnom meksičkom mjesu na Pacifičkoj obali (znam iz iskustva jer sam sama tamo bila par puta). S ovom grupom bili su i naša dva poznata pjevača, Emir Cerić i Đuka Čaić, koji su zabavljali publiku - ne samo hrvatsku, već i one druge - od jutra do sutra. Kaže mi gosp. Lončarić kako su čak i išli ribu loviti (a ulovili su čak tri velike ribe), no kako ona naša lijepo kaže "Hvali more, drž se kraja", neki su oboljeli i društvo se moralo vratiti na obalu, no ipak su nešto prekrasno vidjeli: kita koji je bio dugačak tridesetak metara. To, kažu mi, ostaje nezaboravno i Đuki, i Emiru i svima koji su bili na tom brodiću. O hrani, kažu mi, nemoj ni govoriti, užasno puno hrane je bilo, a kvaliteta - ostali su svi bez riječi! Ipak, najbolja su bila rebrica (opet su mi prišapnuli) na onoj drugoj plaži kad su pekli roštilj.

Svatko je uživao na svoj način, neki su plesali, pjevali, slavili sve moguće što se slaviti može, ali nitko nije prečao "liniju" - no, svi su bili zaista izvrsne volje i raspoloženja. Tamo je isto bilo moguće posjetiti Kalvariju, i naša gosp. Mica Giljanović je postigla rekord: popela se na Kalvariju čak 75 puta!

Slušala sam izvještaj na "Zvucima Hrvatske" i svi oni koji su se javljali rekli su isto: "Idemo opet" Nije ničudo, jer uz izvrsnu zabavu, neki naši - čak osmorica, dobili su i nagrade. Od devet zgoditaka na tomboli, osam je otišlo u hrvatske ruke! O Kubancima idući puta! (VK)

Neke od kuharica koje su kuhale na proslavi 25. godišnjice služenja časne sestre Nevene, Mississauga

Događaji u našoj zajednici

Ovih dana naša je zajednica bila prepuna događaja, no jasno - ne možemo ih sve predstaviti. Dotaknuti ćemo se nekih, više pisati o drugim događajima, no očekujemo od Vas, dragi čitatelji da nam se javljate s Vašim dojmovima o raznim događajima u našoj zajednici u Torontu, ili Mississaugi, ili Hamiltonu ili mjestu gdje živite. Svi mi drugačije doživljavamo razne događaje - javite se s Vašim pismima...

Svi naši dobri ljudi

Ova nedjelja u hrvatskim župama bila je zabilježena u svetim misama za obljetnicu smrti blaženog kardinala, nadbiskupa Alojzija Stepinca. U emigrantskim danima komemoriranja mučeničke smrti Alojzija Stepinca, te svete mise predstavljale su znak oporbe protiv totalitarne Jugoslavije i komunizma, čiji su pristaše bili sluge i izvršitelji kažnjavanja i mučenja blaženika. Još uvijek je zabilježeno u zajedničkom sjećanju ono što je napravljeno biskupu, koji je prkosno odgovorio svojim krvnicima: "Bio bih ništarija da nisam osjetio bilo svog naroda!" I doista, blaženik je osjećao bilo svog naroda u svakoj prilici, i 1941., i 1945., i na sudu, i u tamnici Lepoglave, kad je bio živo nadahnuće i vidljivi znak vjere i ufanja svima onima koji su zajedno s njim podnosili neopisive oblike kažnjavanja. Blaženik je ostao i danas bilo svog naroda u svojoj Crkvi. To će uvijek ostati najsimboličniji znak da su narodi i Crkva jedno te isto, i da podnose iste križeve i raduju se istim pobjedama duha.

Sa sličnom duhovnom radošću dočekali smo privremenu posjetu umirovljenog oca, vlč. Josipa Gjurana, koji je došao među svoje, i onda otišao natrag u Zagreb, gdje još ispunja život zadaćama vjere i Crkve. Po tome će ostati uvijek među nama, i u svim vremenima. (12. pismo HDZ-a, 9.2.99)

THE END

Zadnjom filmskom predstavom "Sedma kronika" zabilježen je konac malog festivala hrvatskog filma, koji je održan unutar djelovanja HDZ-Toronto. Prikazana su četiri filma, a na zadnju predstavu došao je rekordan broj ljudi, od kojih su nekolicina ostali bez sjedala. Dvorana HDZ ureda bila je prepuna, a i ovaj film, kao i tri predhodna, bili su toplo pozdravljeni od gledatelja. Uspjeh je toliko zapažen, da se već sad razmišlja o nastavku takvog rada, gdje bi svi petci u mjesecu bili zauzeti nekim društvenim događajima, kao na primjer gledanjem TV Dnevnika, filmova, različitih video kazeta ili pak sudjelovanjem u Hrvatskim tribinama, gdje nastupaju značajni gosti-predavači.(HDZ)

Koncert Tereze Kesovije i Vladimira Kočiša-Zeca

U skoro prepunoj dvorani, pred oko 600 posjetitelja, održan je 7.02. iznimno dobar koncert prve dame hrvatske zabavne glazbe, Tereze, i njenih pratitelja, Vladimir Kočiša-Zeca, kao i naše mlade Danijele Pavičić. Koncert, koje je trajao oko 3 sata, bio je izvrsno organiziran (organizator "Zvuci Hrvatske, gosp. I gđa Lončarić). Prisutan je bio i naš poznati Redžep Hubjer (Pastry Villa) sa svojim odličnim kolačima, tako da ste imali sve na dohvat ruku - i srca.

Moram priznati da do ove nedjelje nikad nisam slušala Terezu "u živo", tako da sam -slušajući razne komentare - očekivala nešto potpuno drugačije, a dobila sam jedan tako divan, topli osjećaj - od pjevanja himne do kraja koncerta.

Strana 16

Slušala sam razne himne do sada, ali ova himna koju je otpjevala Tereza - sa svim osjećajima u promjeni glasa, od najmekšeg u riječima "Mila si nam ti jedina", pa da crescenda u drugim - nezaboravna himna, pjevana voljenoj zemlji.

Koncert je otvorio Vladimir Kočiš-Zec sa pjesmama koje su pjevne, ali dosta nepoznate publici, osim nekolicine, kao na pr. "Saša", ili "Živi se", ili "Dobra stara vremena" Publika je razdragano pljeskala i veselila se zajedno s pjevačem koji je uživao u pjesmama. Kad je pjevao svoju pjesmu "Gospodine generale", pronio je pljesak zahvale za tu pjesmu, koja će nam vječno ostati u srcima. Publiku je posebno bila razdragana pjesmama "Mura" i "Zdigni glavu gore", njegove pjesme pisane u međimurskom stilu. Kao izvođač i zabavljač gosp. Vladimir Kočiš Zec bio je izvrstan.

Tereza u pjesmi.....

Tereza je preuzimala mikrofon nakon njega, i to što nam je ona dala svojom pjesmom, i svojom neposrednošću - nezaboravno je. Jedna od prvih pjesama bila je arija iz Nabucca, "Patrla" - koja je naprosto digla dvoranu na noge pljeskom. Tereza je pjevala razne pjesme, vrlo često cijela je dvorana pjevala zajedno s njom, posebno u pjesmama kao što je "Lara", ili "Dalmatinko, lijepa si", "Prijatelji stari, gdje ste" ili poznati "Nono", no otpjevala je dvije posebne pjesme: "Oče naš" (Paljetak - Jusić), i "Bosnu srebrnu" - nezaboravne!. Za vrijeme i prve i druge, u dvorani je bila savršena tišina, potpuna ukočenost duša i srca, neopisiva bol za onima kojih više nema. "Bosna srebrna" je bila posebno snažna, jer pjevana je bez instrumentacije, pa je tim više dojmila svih nas. Tereza je bila zaista izvrсна, no ono što je mene najviše oduševilo je njena osobita - možda čak i naglašena ljubav - prema Dubrovniku, i to se je osjetilo u izboru pjesama. Većina pjesama bile su dalmatinske, a mnogo njih posvećene Dubrovniku, ili Konavlima ("Kad na Konavle se spusti noć, bit ću ptica...", prekrasna pjesma, veoma draga gen. Bobetku), ili sv. Vlaha. Svi smo znali za Terezin rad za vrijeme Domovinskog rata, znamo kako je prošla njena kuća u Konavlima. Slušala sam mnoge pjevače do sada, ali niti jedan - do danas - nije rekao ono što je Tereza rekla, da se nikada ne smije zaboraviti žrtva tih mladih, koji bi danas trebali biti na nekom koncertu, ili na ljubavnom sastanku, ili na nekoj zabavi - a dali su svoj život i počivaju na grobljima Hrvatske. Razgovarala sam s nekima, koji su bili u dvorani na koncertu, i svatko od njih mi je rekao: "Tereza me je dotakla u dno duše svojom pjesmom!"

Po drugi puta pojavila se na bini u Torontu - u svojoj zajednici - Danijela Pavičić, mlada, lijepa djevojka s glasom koji obećava dobru budućnost. Nisam nikad pretendirala da sam muzički kritičar, tako da kao veliki laik ne mogu previše reći o Danijeli, no vidjelo se da uživa u pjesmi, posebno drugoj, koja je govorila o "očevu starom kraju" (Pjesma "Svoj na svom"). Prva pjesma mislim da je bila vrlo teška za mladu pjevačicu, ali ju je ona izvrsno izvela. Prva dama hrvatske glazbe, Tereza, je pokazala svoju veličinu kad je zamolila publiku da pomogne Danijeli - velika je stvar kad poznati

HRVATSKA SELJAČKA STRANKA:

Tražimo hitno izvješće o agraru

ZAGREB, Hrvatska seljačka Stranka hitno traži izvješće Vlade RH o izvršavanju zaključaka Hrvatskog Državnog Sabora od 27. studenoga prošle godine vezano uz mjere poboljšanja stanja u hrvatskom agraru, istaknuo je na jučerašnjoj konferenciji za novinare Hrvatske seljačke stranke saborski zastupnik i potpredsjednik stranke Božidar Pankretić. Naglasio je da su navedeni zaključci, koji su u Saboru doneseni jednoglasno, ostali samo mrtvo slovo na papiru. U HSS-u u takvom načinu iščitavaju licemjrnost Vlade prema seljaku, dok je stanje na hrvatskom selu više nego alarmantno. Pankretić drži da se u posljednje vrijeme cijela stvar pokušava zamagliti, ali je evidentno da Vlada nema snage riješiti stanje u poljoprivredi. Ukupne agrarne mjere u HSS-u smatraju nedostatnima i birokratiziranima, pa stoga one ne vode povećanju domaće proizvodnje.

Haesosovci posebno ističu da su sredstva koja su u državnom proračunu osigurana za poljoprivredu nedostatna. Pozivaju seljake da se udruže i zauzmu zajednički partnerski stav prema Vladi.

Nedavni sastanak predstavnika Udruga seljaka Slavonije i Baranje s ministrom poljoprivrede Zlatkom Dominkovićem u HSS-u ocjenjuju još jednom prijeverom, jer ono što je seljacima obećano već u startu se ne ispunjava. Stoga bi nova Udruga trebala promijeniti dosadašnji odnos i način rada i jasnije se i oštrije suprotstaviti Vladi.

D. Grizelj, Glas Slavonije, 20. 01.99, st. 5

ZAKONOM TREBA ZAŠTIĆIVATI I STANARE I ISELJENIKE - POV RATNIKE

Naši ljudi koji se vraćaju iz iseljništva i traže svoj očinski dom počesto su izloženi neugodnostima da im sadašnji stanari ukazuju na svoju fizičku snagu, rekla je Zdenka Babić - Petričević (HDZ). Na to je reagirao Antun Vujić, SDP, uzvrativši da "nitko nema prava govoriti u ime iseljenika o ovom ili onom socijalnom stavu". Naime, kazao je, nema te iseljeničke udruge koja je na svom kongresu ili nečem sličnom zauzela stav o takvu socijalnom pitanju što se tiče građana Hrvatske. Vujić je tome dodao i da sumnja da će se uopće vraćati onaj koji kani istjerati nekoga drugoga iz stana. Na to je Babić-Petričević ponovila da oni koji sada stanuju u tim stanovima trebaju biti i ostati briga ove države, i biti zaštićeni ovim zakonom, ali da isto traži i za one koji se vraćaju iz iseljništva. "Zastupnica sam s posebne liste, za vas manje vrijedne, ali dali su mi glas oni koje danas predstavljam u ovom Saboru, a ova kuća pripada nama kao i vama. Ako je budemo dijelili, onda će to biti popola", zaključila je ona. (1. 02. Hina)

Čitajte i širite HRVATSKU ISKRU

Hrvatsko narodno kazalište, Zagreb

Kako kazniti vandala za volanom, kakav se ne pamti u Zagrebu?

Kako policija još traga za vozačem koji je u noći na subotu u pravilnim krugovima "jeepom" razorio travnjak kod Hrvatskog narodnog kazališta, Zagrepčani, kao i djelatnici "Zrinjevca", ovih dana mogu samo nagađati tko bi mogao biti krivac za takvu štetu. Neki su sigurni da je vozač bio pijan i zabavio se na pakosan način, a drugi, pak, da je posrijedi bila - oklada. Dugoga objašnjenja za počinjenu štetu nema ni direktor Sektora održavanja zelenih površina u "Zrinjevcu", dipl. inž. Ante Bušić. Kako nam je rekao u ponedjeljak, kad su ekipe za procjenu štete razgledale i mjerile uništenu zelenu površinu, takav se slučaj u "Zrinjevcu" ne pamti. Stoga smatra kako mora da je riječ o nekakvoj šašavoj igri ili okladi. Česti su, kaže, slučajevi da na gradskim zelenim površinama automobili ostave tragove svojih guma, i to najčešće zato, jer vozači nemaju drugoga izlaza s parkirnog mjesta. Bilo je i posve slučajnih tragova guma, pa čak i otisaka ralice, jer vozač ispod snijega jednostavno nije vidio zelenilo.

No, ništa ni približno slično kružnoj vožnji "jeepa" preko HNK-ova travnjaka, odnosno cvjetnjaka. Šteta još nije detaljno procijenjena, no sigurno će višestruko premašiti kaznu od 200 kuna, koliko bi vozač mogao dobiti za uništavanje zelene površine. Na cvjetnjaku su, osim zelenila, uništene mačuhice i lukovice, te još neko cvijeće, koje će trebati ponovo saditi. No, sa sadnjom će se početi tek kad se obradi zemlja, a ona još nije dovoljno rahla, zbog preniske temperature zraka.

Za uređenje cvjetnjaka prema prvotnom projektu bit će potrebno nekoliko dana, a na tome će raditi desetak djelatnika "Zrinjevca". Točna cijena materijala potrebnog za uređenje znat će se u "Zrinjevcu" u utorak, nakon što se izmjeri i zbroji količina uništenog.

Što se kazne za počinitelje tiče, i ona bi mogla narasti - ako Komunalna inspekcija protiv njega podigne optužnicu. Tako bi vozač "jeepa", dobio okladu ili ne, morao platiti čitav iznos uređenja zelene površine koju je izorao. (Mirela Lilek, Vjesnik. 19.1.99)

Društvo ZAGREBAČKA VEČER i kazališna grupa HISTERIONI

priređuju

DALMATINSKE MAŠKARE

u subotu 20. veljače 1999. u 19:00 sati
CRO'S NEST Restaurant, 25 Queen St. N., Streetsville
gurmanska večera - zabavni program - ples - nagrade za najbolju masku

CIJENA: \$25 za odrasle - \$12 za djecu
REZERVACIJE I INFORMACIJE: 416-781-7450 & 416-695-1493

